

Ledina piše

Junij 2017

Letnik LVII, št. 1

Ledina piše

Glasilo OŠ Ledina

Letnik LVII, št. 1

Junij 2017

Šolski novinarji: Ana Maroša, Triša
Lesjak, Živa Golob, Tara Car, Uma
Ferbežar Jordan, Marta Lajevce

Naslovnica: Erazem Gregorič
(mentorica: Barabara Tacar)

Mentorica: Lidija Stanič

Zadnja stran: Ema Štemberger

Računalniško oblikovanje: Rok Štular

UVODNIK

Dragi bralec, bralka!

Gotovo se strinjaš, da je za nami pestro šolsko leto. Takoj na začetku šolskega leta smo se razveselili prenovljenega šolskega igrišča. Tudi letos smo se ledinci udeleževali različnih tekmovanj, nastopali na prireditvah, zbirali star papir za svoje razrede, uspešno izpeljali dobrodelno akcijo zbiranja starih očal za otroke, ki si jih ne morajo privoščiti. Skozi vse leto so se odvijali zanimivi projekti, gledališke, literarne, likovne in druge številne dejavnosti ter izmenjava z Madžarsko.

Tudi ledinski novinarji nismo počivali. Kot vsa leta poprej smo tudi letos ustvarili šolsko glasilo. Raziskovali smo, pisali različne članke, delali ankete, intervjuje ...

V tem šolskem letu smo na Ledini uvedli kar nekaj novosti. Šolske novinarje je seveda zanimalo, kaj si o tem mislijo učenci in učitelji.

Za nas šolarje so prav tako kot šolske ure pomembni tudi odmori. Če so ti prekratki, se ne uspemo pripraviti na naslednjo uro. Ker pa je zdravo jesti v miru, moramo temu prilagoditi tudi odmor za malico. V glasilu si lahko preberete tudi anketo o šolskih odmorih na Ledini.

Sprememba je bila tudi prepoved uporabe telefona med malico. Telefon je, kot veste, nepogrešljiv pripomoček v rokah najstnika, zato je bila tema še toliko bolj pomembna. Šolski novinarji smo poizvedeli, kaj si o tej prepovedi mislijo ravnateljica, učenci in učitelji.

Med ledinci imamo tudi nadarjene pesnike. Če ne verjamete, si preberite nekaj prekrasnih pesmi, ki so nastale izpod peres naših učencev in učenk. Ledinci si prizadevamo spremeniti svet. Učenci 4. razreda so razmišljali, kaj bi naredili, če bi imeli nadnaravne moči. »Poskrbel bi, da bi v revnih državah dobili denar in imeli vsi veliko čiste vode. Ženske bi dobile večje plače. Prepovedal bi vojne,« je le nekaj izmed misli, ki so jih zapisali.

Seveda je to le peščica uspehov ledincev in ledink. Hoteli smo pohvaliti prav vse garače, a nam žal niso odobrili tako dolgega glasila. Saj veste eko šola, varčnost s papirjem in take stvari ...

Pred vrati so že težko pričakovane poletne počitnice. Naj bo to glasilo dragocena zbirka naših spominov preteklega šolskega leta, ki ga boš lahko prebiral/-a v vročih poletnih dneh.

Pa veliko užitka ob branju!

Ana Maroša in Triša Lesjak, 6. b

ŠOLSKA KRONIKA

Svečana otvoritev prenovljenega šolskega igrišča

V torek, malo po 17. uri, se je na prenovljenem ledinskem igrišču odvijal športno-glasbeni dogodek. Učenci, starši, učitelji, ravnatelji iz ljubljanskih šol, povabljeni gostje in ljubljanski župan so bili priča spektakularnemu nastopu ledinskih učencev.

Simpatična voditeljja Marta Lajevec in Žan Skvarča sta program povezovala kar med igro košarke in vse prisotne že na začetku spravila v dobro volje. Vezno besedilo, ki je bilo deležno številnih pohval, je avtorsko delo Mirijam Sabine Žvegla. Skrbno izbran preplet plesnih, glasbenih, gimnastičnih, nogometnih in košarkarskih točk je le droben namig, kaj vse lahko počnemo na najlepšem igrišču v Ljubljani.

Kratkemu nagovoru ravnateljice Marije Valenčak, v katerem se je zahvalila vsem, ki so kakor koli pripomogli h končni podobi igrišča, je sledil prerez traku, ki ga je v svojem slogu opravil župan Zoran Janković.

Prireditve je imela tudi izjemno sceno, saj so njen del predstavljali kar učenci OŠ Ledina, ki so se igrali na igralih.

Spomin na ta prijeten dogodek so ovratni obeski za ključce z ledinskim logotipom igrišča, ki so jih prejeli tudi vsi obiskovalci.

Po končani prireditvi je sledila pogostitev pod vodstvom gospe Karin Starc. Ponosni smo tudi na ledinske hostese, ki so svoje delo odlično opravile v za to priložnost izdelanih predpasnikih. Po končani prireditvi so vsi otroci planili na igrala in prepustili domišljiji prosto pot.

Katarina Rigler Šilc

Fotografije: Ines Štular, Nadja Ulcej

Medgeneracijsko druženje v telovadnici v okviru projekta Simbioza giba

V okviru tedna projekta Simbioza giba, ki je po vsej Sloveniji potekal med 10. in 16. oktobrom 2016, so učenci prvih, drugih in tretjih razredov povabili v šolo babice, dedke, mamice in očete ter druge sorodnike, da se jim pridružijo v času ure športa.

Obisk je bil zares izjemen. Gostje so z navdušenjem sodelovali, prav tako učenci, ki so bili na svoje sorodnike zelo ponosni. Medgeneracijsko sodelovanje je telovadnico napolnilo s športnim elanom in nasmejanimi, zadovoljnimi obrazi. Po končanem druženju smo goste povabili v jedilnico na pogostitev, kjer so se v sproščenem vzdušju prijetno družili, osvežili in spočili ter se iskreno zahvalili za čudovito doživetje.

Za prijetno izkušnjo medgeneracijskega druženja so poskrbeli učitelji športa Lorin Möscha, Urška Ilar in Janez Podgoršek, ki so pripravili dinamičen športni program in vodenje. Učiteljice Mirijam S. Žvegla, Barbara Kosirnik, Vera Krizmanič, Zvonka Rožanec, Monika Krošelj, Tatjana Klančar, Natalija Rožnik, Marjeta Žorž in Nadja Ulcej so poskrbele za prijetno in sproščeno vzdušje, sprejem in fotografiranje, Ivanka Miklavčič za okusno in zdravo pogostitev, Petra Kordiš za vabila.

Gostom se za obisk srčno in iskreno zahvaljujemo, prav tako vsem zaposlenim, ki so sodelovali v projektu.

Nadja Ulcej

Izmenjava leta 2016/17 med OŠ Ledina in Tanács Mihály Gimnázium, Kossuth Lajos iz Dabasa

1. 10. 2016

Učenci in učenke Osnovne šole Ledina so 26. 9. 2016 odšli na izmenjavo v Dabas. Mesto Dabas leži 30 km JV od Budimpešte. Program izmenjave je bil zelo natrpan in naporen. Zato pa smo se veliko naučili.

Program je bil približno takšen:

Ponedeljek, 26. 9. 2016

V zgodnjih ponedeljkovih urah smo se s Tabora odpravili proti avtocesti. Med vožnjo smo si zapisovali različne stvari, imeli pa smo tudi veliko časa za glasbo, igrice na telefonih in podobno. Najprej smo se ustavili na Marcheju v Sloveniji, drugič na Madžarskem. Peljali smo se mimo Blatnega jezera (Balatona) in Budimpešte. Nato smo v popoldanskih urah prispeli pred osnovno šolo v Dbasu. Tam so nas gostitelji lepo sprejeli in po polurnem sprejemu odpeljali v svoje domove. Večinoma so vsi živeli v hišah.

Torek, 27. 9. 2016

Okoli 7.00 smo izpred osnovne šole krenili proti Balatonu. Na poti smo stali samo enkrat. Ko smo prispeli, so nam nahrbtnike napolnili s sendviči. Krenili smo proti trajektu. Na drugi strani Balatona smo vstopili na cestni vlakec in se odpeljali proti vrhu hribčka. Na vrhu smo izstopili in šli peš do samostana, kjer smo nato imeli prosto. Pešali smo do vznožja hriba, kjer smo se vkrcali na trajekt, ki nas je odpeljal na drugo stran, tam pa smo vstopili na avtobus in se odpeljali proti Šihnjatuju. Tam smo se lahko prosto sprehajali po vasi. Ob 18.30 smo vstopili na avtobus in se odpeljali proti domovom.

Sreda, 28. 9. 2016

V sredo smo bili večinoma v Dbasu, kjer smo hodili po mestu in iskali znamenitosti. Obiskali smo šolski bazen. V sredo smo obiskali najvišji stolp v Dbasu in se z mestnim vlakom odpeljali na močvirje, kjer so bile urejene pešpoti. Obiskali smo tudi manjši narodni muzej. Tam so nam ponudili jabolčni in skutni zavitek.

Četrtek, 29. 9. 2016

Vrhunec izmenjave - obisk Budimpešte! V Budimpešti smo si najprej ogledali Trg herojev, nato pa smo imeli dve uri časa v živalskem vrtu. Živalski vrt je veliko večji od ljubljanskega, zato na žalost nismo videli vseh živali, saj je bilo premalo časa. Nato smo si ogledali še parlament ter baziliko. Naslednji dejavnosti sta bili veslanje na Donavi ter nakupovanje v centru. Tu so predvsem punce prišle na svoj račun.

Petek, 30. 9. 2016

V petek zjutraj smo igrali nogomet, rokomet in odbojko. Popoldne smo se odpravili na ranč. Tam smo jahali konje, se vozili s kočijo in imeli kmetijske olimpijske igre. Zvečer smo imeli zabavo z ognjem in živo glasbo. Nato smo se okoli 22.00 odpeljali proti domu.

Sobota, 1. 10. 2016

Že ob 7.00 zjutraj smo se odpeljali proti Ljubljani. Na Taboru so nas pričakali starši in namesto poljubčka smo jim dali torbe.

Izmenjava je bila vsem trem zelo všeč, ker je bila zelo zabavna in poučna.

Nal Butolen, Marija Julija Demšar, Eva Pivk, 6. a

Astronomski tabor na Medvedjem Brdu

11. 11. 2016

Mladi astronomi iz 8. in 9. razreda smo se 11. novembra 2016 odpravili na Medvedje Brdo, da bi poglobili svoje znanje o vesolju. Z nami je bila učiteljica fizike gospa Nina Zadel. Zaskrbljeni smo bili zaradi vremena, ki ni obetalo nič dobrega.

V domu so nas pričakali s kosilom, nato pa smo se razporedili po sobah. Popoldan so nas podrobno seznanili s programom in bivanjem. Deževno popoldne smo preživeli ob mini projektih, kjer je vsaka skupina raziskala svoje področje zanimanja in izdelala plakat. Po večerji smo imeli predavanje o teleskopih, ki nas ni najbolj pritegnilo. Komaj smo čakali na večerni pohod. Namesto zvezd in drugih astronomskih teles so nas pozdravile snežinke. Večer smo zaključili s snežno bitko.

V soboto dopoldne smo se preizkusili v potovanju na Mars – izdelali smo lego robote in opravljali različne misije. Nad delavnico smo bili navdušeni. Medtem se je vreme toliko izboljšalo, da smo lahko skozi teleskope opazovali Sonce. S stopinjami v snegu smo prikazali orbite in gibanje planetov ter razdalje med njimi. Za nami so ostale sledi »marsovcev«. Brez kepanja, ki je predstavljalo meteorite in asteroide, seveda ni šlo. Za odlično večerjo smo poskrbeli kar sami: spekli smo pice, ki so jih krasila ozvezdja jesenskega neba. Zelo so nam teknil! Po okrepčilu je vsak predstavil mitološko zgodbo svojega ozvezdja na pici, ozvezdja smo poiskali na zvezdni karti, na večernem opazovanju pa smo se jih naučili poiskati na nebu. S teleskopi in daljnogledi smo si ogledali lepoto dvozvezdja Mizar v Velikem vozu, galaksijo Andromedo, zvezdno meglico v Orionu, zvezdno kopico Plejade, Mars in Luno.

Nedeljsko dopoldne je minilo v znamenju Lune. Raziskali smo nastanek kraterjev in merili njihove velikosti, izdelali modele za Lunin in Sončev mrk, predstavili prihajajočo superluno in

izdelali kozmični koledar, ki v času enega leta prikaže razvoj vesolja in življenja na Zemlji do danes.

Tabor smo zaključili z zimskimi radostmi na snegu in sklenili, da bi se naslednjega z veseljem spet udeležili.

Sara Kos in Uma Jordan Ferbežar, 8. a

Božični koncert mladinskega pevskega zbora

18. 12. 2016

V veliki dvorani Konservatorija za glasbo so vstop v božični čas pričarali mladinski pevski zbori OŠ Ledina, OŠ Majde Vrhovnik in OE Glasbene šole KGBL.

Po slavnostnem nagovoru ravnateljice konservatorija gospe Polone Češarek so najprej zapeli pevci mladinskega zbora OŠ Ledina pod vodstvom zborovodkinje Dalile Beus. Zapeli so dve pesmi: Čudovit je ta svet in Didn't My Lord Deliver Daniel. Glasovi so se zilili in ledinski zbor je zopet pričaral nastop na visoki ravni.

Posamezne pesmi sta v celoto povezovala simpatična voditelja Lara Podgoršek in Andrej Risteski, ki sta ob nastopih pevskih zborov pričakovala polnočnico in prvi poljub. Igrivo, hudomušno in s čudovitim izborom besed prepleteno vezno besedilo je avtorsko delo Mirijam Sabine Žvegla. Sledila sta nastopa mladinskega pevskega zbora Majde Vrhovnik in glasbene šole KGBL. V osrednjem delu koncerta so mladi pevci vseh treh zborov navdušenim poslušalcem v polni dvorani zapeli še A Little Jazz Mass. Da je bilo vzdušje res praznično, je poskrbel jazzovski trio. Del te zasedbe je nekdanji Ledinec Jure Žigon.

Vsi poslušalci so bili enotnega mnenja, da je bil koncert izjemno doživetje v teh predprazničnih dneh ...

Katarina Rigler Šilc

17. srečanje UNESCO ASP mreže Slovenije – Nacionalni projekt Dan človekovih pravic

16. 12. 2016

V petek, 16. 12. 2016, smo slovenske Unesco šole in vrtci v Cankarjevem domu v Ljubljani obeležili dan človekovih pravic. Osrednja tema letošnjega že 17. srečanja UNESCO ASP MREŽE SLOVENIJE je bila JAZ spoštujem človekove pravice.

Ljubljansko središče je s svojimi zavodi in v sodelovanju z UNESCO Mladinsko platformo ter Društvom za Združene narode Slovenije pripravilo delavnice in pogovorna omizja. V Linhartovi dvorani Cankarjevega doma smo si najprej ogledali predstavo Akord za akordom, ki nas je pošteno nasmejala in hkrati spomnila na vrednote, ki so v svetu vse prevečkrat pozabljene. Udeležence so pozdravili gostje iz Urada za Unesco, program so povezovali učenci OŠ Ledina. Učenci SVŠGL so zaigrali venček slovenskih ljudskih, pevke iz OŠ Ledina so nam zapele Unesco himno, v nadaljevanju programa pa je vsak od udeležencev sodeloval v vsaj dveh delavnicah, ki jih je za Unesco vrtce, osnovne in srednje šole pripravilo ljubljansko središče. Ob koncu

srečanja smo se ponovno zbrali v Linhartovi dvorani, kjer smo si ob sodobnem plesu učencev SVŠGL zaželeli vse dobro v novem letu.

Bojana Polak, koordinator dogodka in vodja UNESCO ASPnet središča Ljubljana

Dobrodelna prireditev Ledinec Ledincu

8. 12. 2016

Na osnovni šoli Ledina smo imeli v četrtek, 8. 12. 2016, dobrodelno prireditev Ledinec Ledincu, ki je tudi tokrat potekala v veliki telovadnici.

Letos je bil poudarek na predstavitvi petih projektov, ki delujejo na naši šoli, in sicer Kulturna, Zdrava, Eko, Unesco in Simbioza šola. Vsak od petih učencev, ki so povezovali prireditev, je predstavljal po en projekt.

Tudi letos nas trije pevski zbori pod vodstvom gospe Dalile Beus niso razočarali, sicer pa so učenci pripravili mnogo raznolikih in zanimivih točk, vse od baleta v koreografiji učiteljev in učencev, recitiranja pesmi, skečev, instrumentalnih nastopov pa do točk z resnejšimi temami. Zelo všeč so mi bili nastopi, ki so izpostavljali zahtevnejše teme, kot na primer položaj begunskih otrok, spoštovanje drugačnih (slepih in slabovidnih) ...

Kot mnogo let doslej smo povabili posebnega gosta, nekdanjega ledinskega učenca. Letos je bil to Lenart Črnilogar oziroma Andrei Lenart, kot se predstavlja v tujini. Lenart je eden najuspešnejših mladih slovenskih igralcev, sodeloval je pri številnih velikih projektih in igral tudi v odmevnejših filmih, kot so Vojna zvezd: Sila se prebuja, Strah, Kingsman, tajna služba. Tudi tokrat smo mu namenili pomembno vlogo v predstavi in dobro se je izkazal. Zaupal nam je tudi, da njegovi igralski začetki segajo prav v obdobje, ko je obiskoval gledališki klub na naši šoli.

Lahko bi rekli, da so se vsi sodelujoči tudi letos izjemno izkazali, čestitke gospe Lidiji Stanič za organizacijo, saj je bila to brez dvoma najboljša prireditev Ledinec Ledincu, odkar pomnim.

Dodatek k prireditvi je bil bazar v srednji telovadnici, ki je bil to leto precej razširjen in bogat z raznolikimi izdelki, ki so jih izdelali učenci razredne in predmetne stopnje.

Titi Habicht, 9. b

Ledinske miši in njihov pek Mišmaš skoraj premagale konkurenco

Zmajev karneval je letos gostil knjižne junake priznanih slovenskih avtorjev, kot so Pedenjped (Niko Grafenauer), Zvezdica Zaspanka (Fran Milčinski – Ježek) in Pekarna Mišmaš (Svetlana Makarovič). V junake slednje so se na pustno soboto prelevili ledinski učenci in drugi.

Ledinci smo s svojo masko dokazali izjemno ustvarjalnost in izvirnost ter si prislužili odlično 2. mesto. V pustni povorki je bilo največ mišk, in sicer belih, črnih, sivih, pa tudi dve miški, ki se spremenita v gospodični. Spremljala jih je velika pekarna Mišmaš, prijazen pek Mišmaš in gospa Jedrt s svojim mačkom.

Sprevod se je začel na Novem trgu s predstavitvijo vseh mask. Nadaljeval se je čez Čevljarški most, mimo Mestne hiše, čez Tromostovje pa čez Prešernov trg, po Wolfovi ulici in vse do Kongresnega trga.

Svoje maske so učenci predstavljali prav na Kongresnem trgu, kjer so odplesali točko. Na koncu so si prislužili slastne krofe in počakali na razglasitev rezultatov.

Na dan, ko lahko pozabiš na vse skrbi in svoj pravi jaz pošlješ drugam, smo se prav vsi počutili sproščeno.

Pija Marija Kopač, 7. a

SKOZI OČI PEVSKE SOBE

Pevci otroškega in mladinskega zbora smo se na zadnji vikend pred zimskimi počitnicami odpravili na morsko obalo. Ker je bil že osnovni namen našega oddiha in druženja prav petje, in smo se večino časa zadrževali v pevski sobi (oziroma tam, kjer smo se učili peti ubrano in sozvočno s klavirjem in drug z drugim), se mi zdi prav, da ta konec tedna opišem skozi oči pevske sobe.

Tistega petka, natančneje sedemnajstega v mesecu, se je okoli doma Burja začelo razlegati ropotanje kolesc mnogih potovalk. Naslednje dni se je razlegalo še kaj drugega, vendar o tem kasneje. Skupina otrok, ki je tu preživela nekaj minulih dni, se je poslavljala, okoli doma pa se je nabrala nova gruča otrok. Nekateri, že znani obrazi, so obujali spomine na prejšnja leta, peščica novih pa je raziskovala neznan teren. Vsi po vrsti so se hitro ustalili v bungalovih, postavljenih zraven doma. Skozi veliko stekleno steno Pevske sobe, tedaj še nepomembne učilnice, se sicer ni videlo živžava, ko so se začeli zgrinjati na kosilo, zagotovo pa se je trenutek zatem začelo oglašati žvenketanje pribora, krožnikov in otroških glasov, pri čemer je hrup malce spominjal na hrup v jedilnici neke ljubljanske šole ... In tako tri dni do nedeljskega kosila otroški glasovi niso umolknili v takšni ali drugačni, bolj glasbeni obliki.

In tako se je začelo. V učilnico so prinesli klaviaturo, in takrat je dobila svež in zvoneč namen: zbiranje glasov ob glasbi. Jasno, še vedno so vse vodile učiteljice, predvsem tako imenovana gospa Dalila, pa vseeno, petje z razgledom na morje je nekaj čisto drugega. V sosednji sobi pa ostala, starejša polovica, med vajo mlajših ni mirovala. Navodila gospe Tacar so pričala, da bo ob odhodu vsak s sabo odnesel čisto svojo torbico, in se tako pohvalil staršem. Če sodimo po temah pogovora, so se vsi kar zagnano lotili dela. Vsake toliko je kdo potožil zaradi šivanke, ki je zašla v njegov prst, vendar se je količina takšnih nezgod manjšala sorazmerno s časom.

Medtem pa se je skozi leseno steno razlegalo petje tridesetih glasov in klavirja, ponavljajoč pesem Stara mati, dober den ... Tako sta se otroški in mladinski zbor nehote naučila ne le svojih, temveč tudi pesmi drugega zbora. In potem se je družba zamenjala, na vrsto so

prišli mladinci, tisti mlajši pa so se spravili na blago. Za razliko so oni delali pisane igrače z gumbki za oči, prav tako se je spremenila glasbena spremljava. Bravo bravisimo, bravo

bravissimo ... Ni pa bilo to vse, kar so počeli. Vsake toliko časa, še posebej po obrokih, so otroci izginili v svoje bungalove, v katere pa pod nobenim pogojem ni vpogleda. Strastni navdušenci nad šivanjem so tudi prosti čas preživeli ob mizah v jedilnici, polnih pisanega blaga, na trenutke pa je v pevsko sobo pritaval kakšen zelo harmonično razpoložen primerek in se sprehajal po tipkah klaviature.

Na večer je bilo kakor pričakovano najbolj živahno. Kljub temu da so pevsko učilnico zelo zavzeto spremenili v filmsko dvorano, se nekateri niso odpovedali ročnim delom. V sosednji jedilnici je nekaj pozornosti vzbudila tudi televizija, kjer so vrteli Emo, menda tudi nekaj v zvezi s petjem. Ob uri, ko se je film končal, so mlajši že večinoma odtavali v sobe. Učiteljice so začele poditi spat tudi najbolj zagrizene ponočnjake, in naenkrat se je med peščico preostalih zaokrožilo, da je na sporedu Harry Potter. Še daleč pred koncem so tudi oni hočeš nočeš odšli v svoje hišice, v jedilnici z učiteljicami pa je še dolgo gorela luč.

Voditeljice je petek najbrž izučil, da je treba živahne otroke na večer utruditi. Tako je bil sprejet sklep, da bodo pred spanjem družno odšli v Portorož, za motivacijo pa je bil obljubljen obisk slaščičarne. Tako so se v temi zbrali pred domom, ob tem pa je vsakemu čelo krasila naglavna svetilka. Čez kakšno uro so se vrnili, zadovoljni in siti. Čeprav jim je po krvi najbrž krožila neznanska količina sladkorja in njej ustrezna energija, so se brez pritoževanja spravili spat. Pot in noč sta opravili svoje.

Med nedeljskim kosilom pa je sledilo še eno presenečenje: kar naenkrat so vsi stekli k oknom – zunaj je stal srnjaček. Proti pričakovanjem pa kar ni zbežal, pasel se je v bližini in se pustil slikati iz neobičajne bližine.

Najbrž mu je vznemirjenje gruče učencev, ki se je gnetla v njegovi bližini in se mu že močno približala, začelo presedati. Nekaj minut kasneje je s skokom čez ograjo spet odšel proti gozdu, na obrazih gledalcev pa se je še vedno risalo začudenje nad majhnim čudežem ob zaključku vikenda.

V nedeljo so iz pevske sobe v nekaj potezih napravili dolgočasno učilnico. Spet se je slišalo ropotanje potovalk okoli doma Burja. Radostni glasovi otrok so obljubljali, da se vrnejo naslednje leto.

No, to je bil naš pevski konec tedna. Letos sem se ga udeležila prvič in bil je posebno doživetje. Rada bi se v imenu obeh zborov zahvalila gospe Dalili Beus, gospe Barbari Tacar, gospe Nataliji Rožnik in gospe Mirjam Sabini Žvegla, da so si vzele čas in nam to omogočile. Hvala!

Marta Lajevec, 8. b

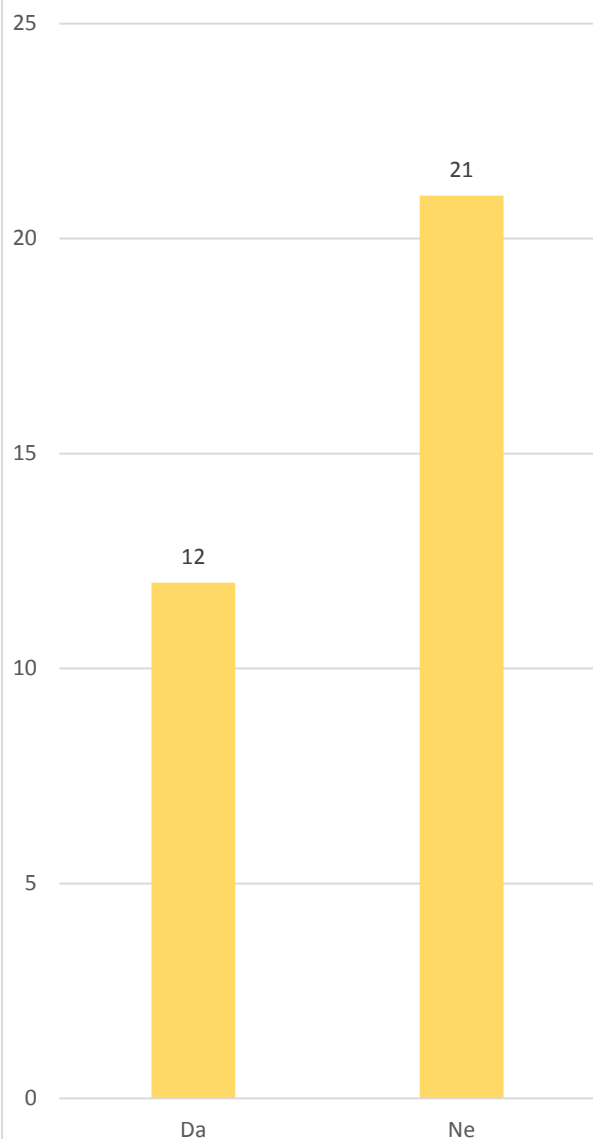
ANKETA O ŠOLSKIH ODMORIH

V letošnjem šolskem letu se je razporeditev šolskih odmorov spremenila. Lansko leto smo malicali v prvem odmoru (ob 9.00) in smo imeli za malico časa 20 minut. To šolsko leto pa malicamo v drugem odmoru (ob 10.00) in imamo za malico na voljo 15 minut. Z Ano sva se odločili, da bova učence in učitelje povprašali po tem, kakšna se jim zdi letošnja razporeditev šolskih odmorov. Zato sva izvedli anketo.

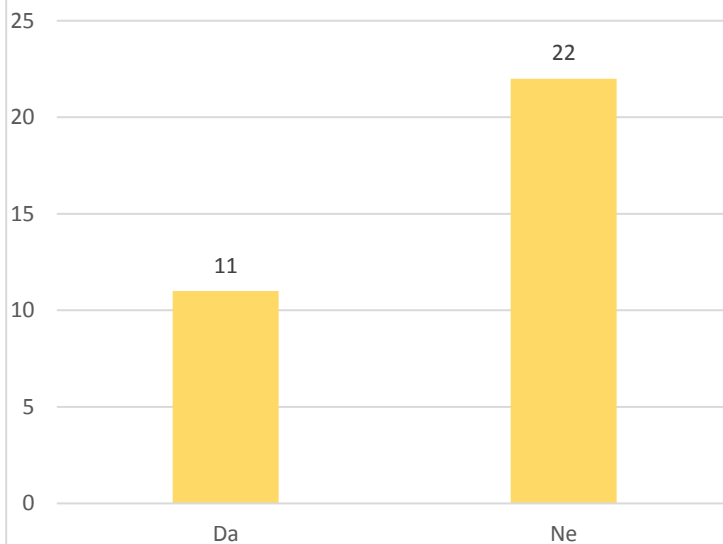
Rezultati ankete so predstavljeni na naslednjih straneh:

6. razred

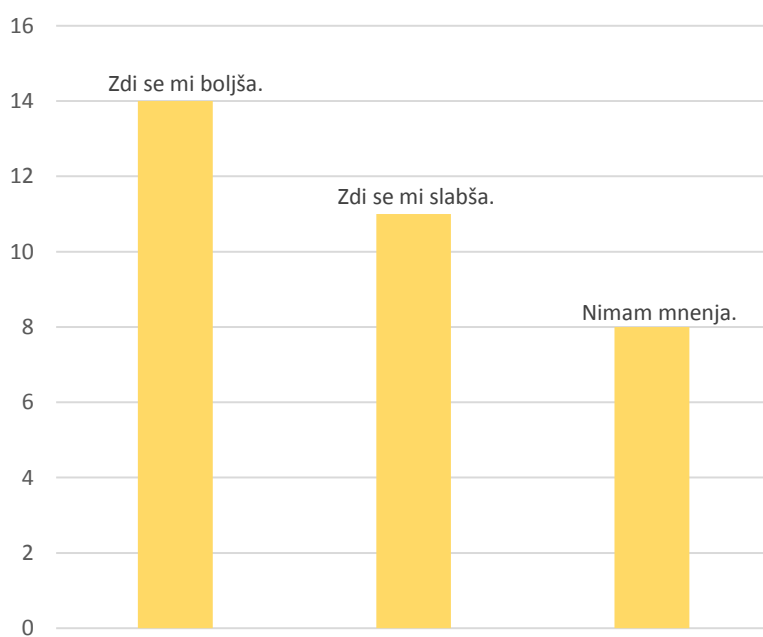
Kaj pa petminutni odmori? Ali so dovolj dolgi, da se pripraviš na naslednjo uro?

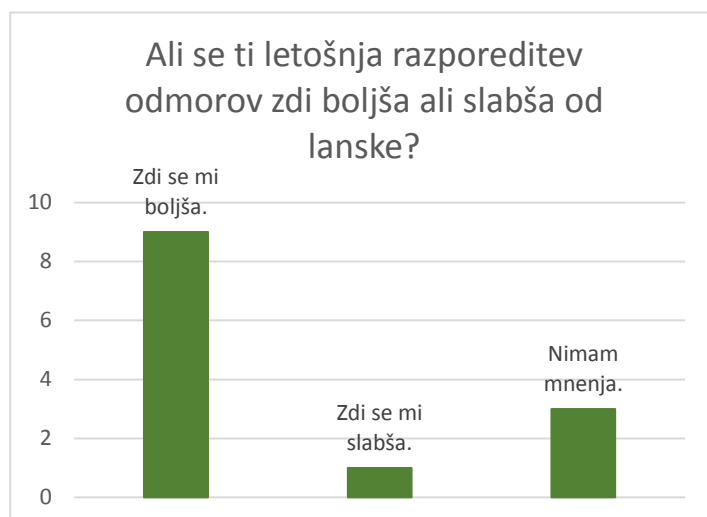
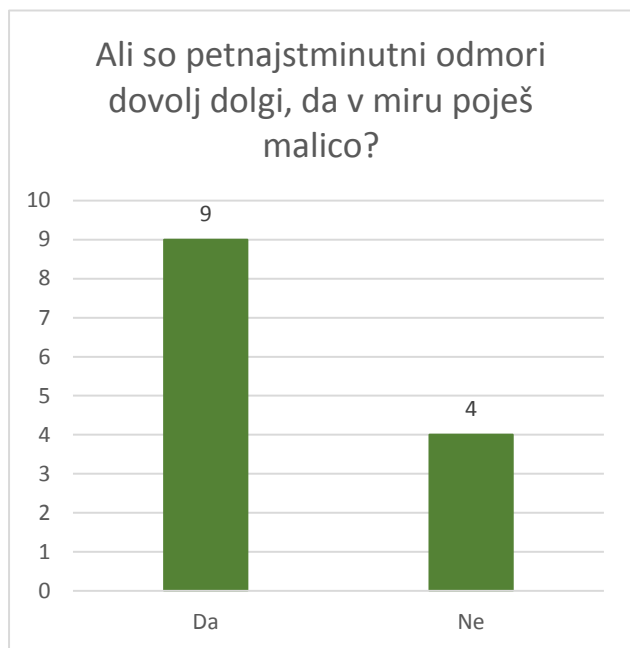
Ali so petnajst minutni odmori dovolj dolgi, da v miru poješ malico?

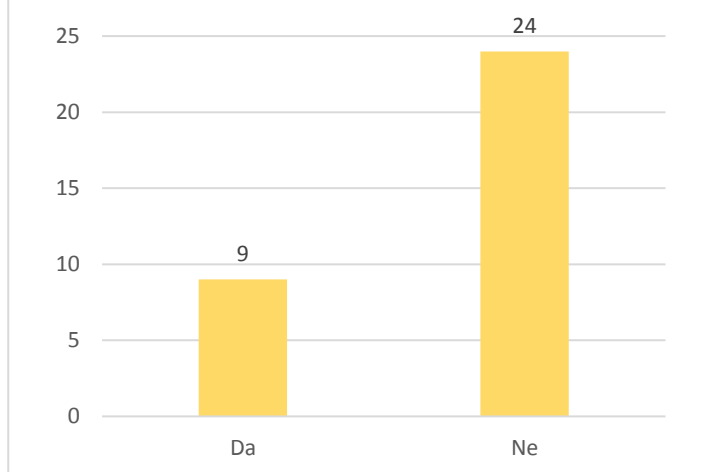
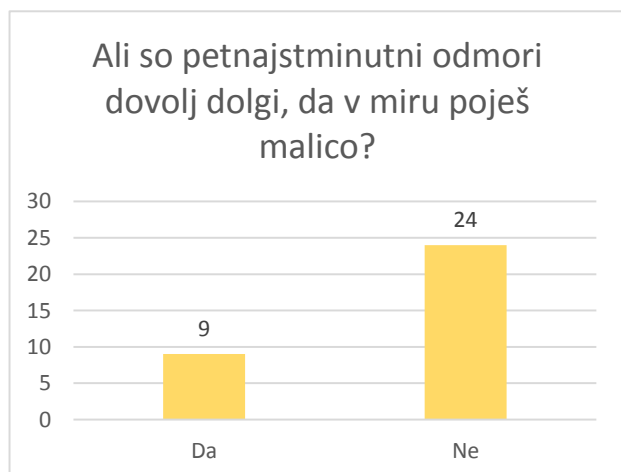
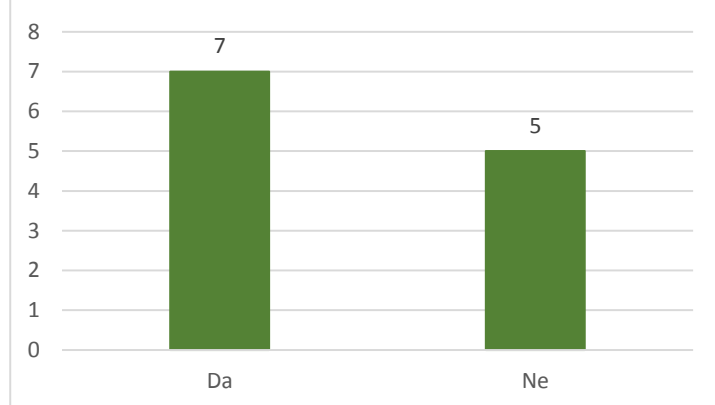
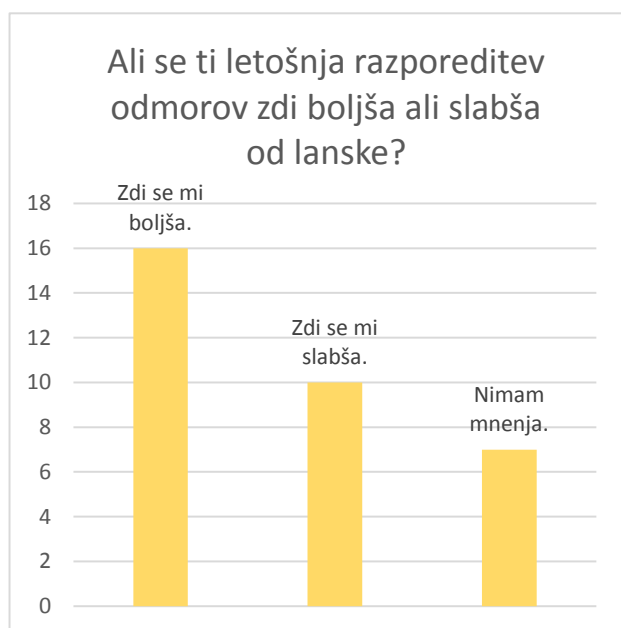
Ali se ti letošnja razporeditev odmorov zdi boljša ali slabša od lanske?

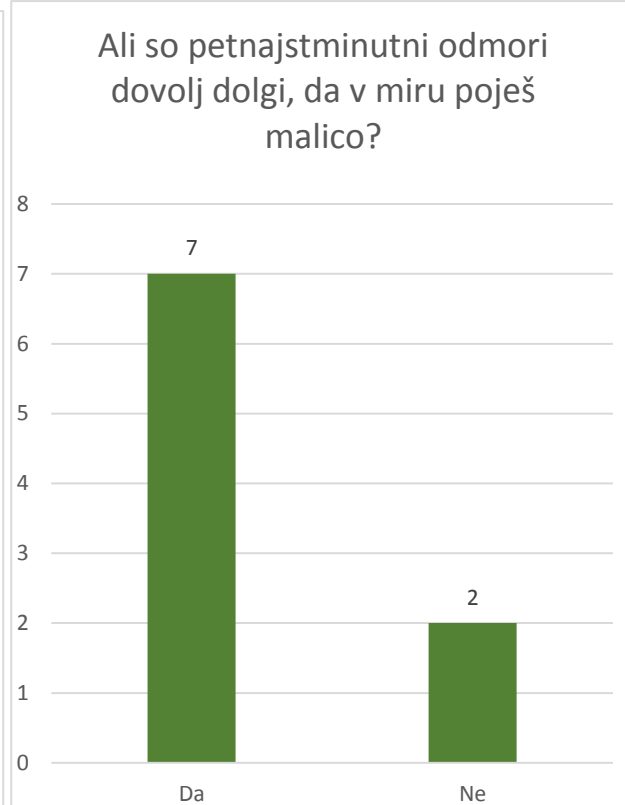
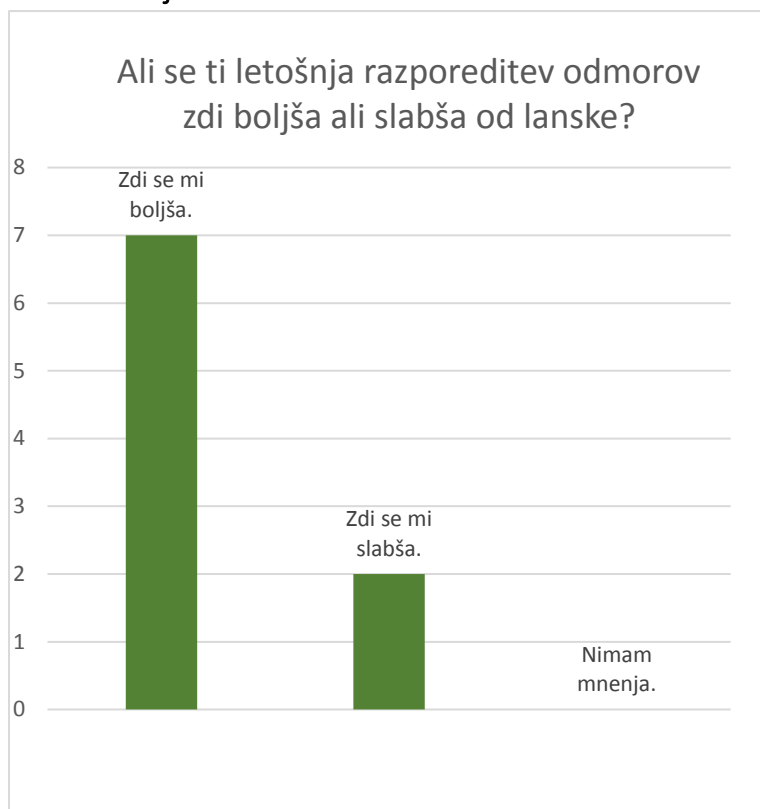
7. razred

8. in 9. razred

Učitelji

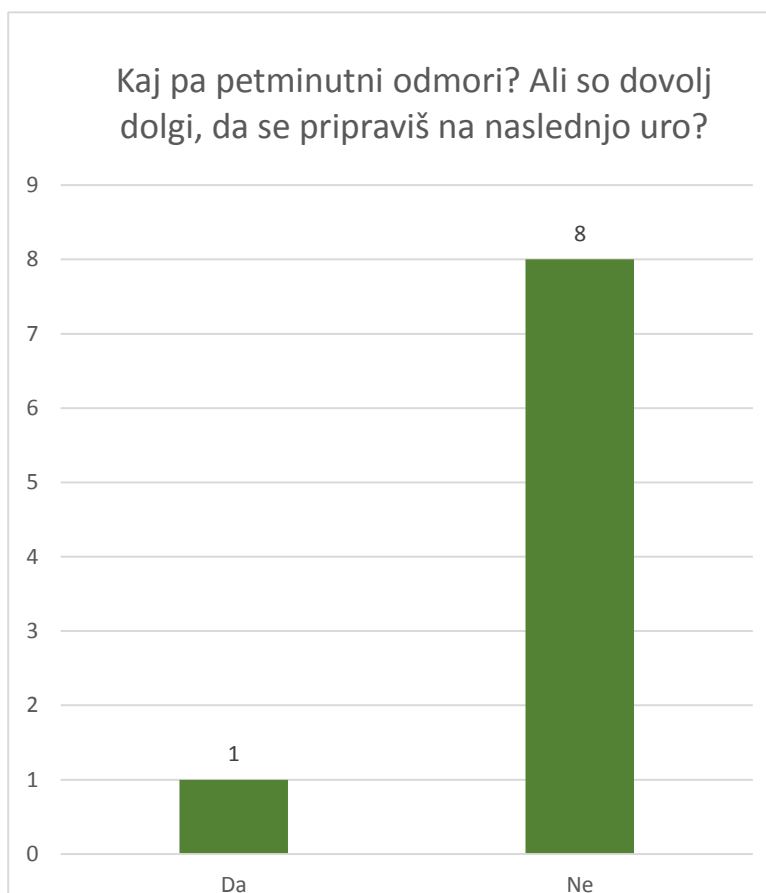

Tako učenci kot naši učitelji so se v večini strinjali, da je letošnja razporeditev odmorov boljša od lanske.

Učenci šestih, osmih in devetih razredov menijo, da petnajstminutni odmori niso dovolj dolgi, da v miru pojedjo malico. Sedmi razred in učitelji pa mislijo, da imamo na voljo dovolj časa.

Vsi razen sedmih razredov menijo, da pet minut ni dovolj, da se pripraviš na naslednjo uro.

Glede na rezultate ankete mislija, da bi se v prihodnjem šolskem letu učitelji in učenci pogovorili, kako bolje izkoristiti kratke odmore ali pa morda celo kakšnega podaljšati.

Ana Maroša in Triša Lesjak, 6. b

INTERVJU - Novinarji smo kot psi čuvaji

Primož Cirman je eden od najboljših slovenskih novinarjev. Svojo kariero je začel v največji časopisni hiši Delo, nadaljeval pa jo je v časopisni hiši Dnevnik. Letos je začel delati za spletni portal Siol.net. Čeprav je star šele 37 let, je dobil že več novinarskih nagrad. Skupaj s kolegi sestavlja skupino najboljših raziskovalnih novinarjev. V intervjuju nam je med drugim povedal, kakšen mora biti dober novinar in zakaj je ta poklic tako pomemben.

Kdaj in zakaj ste se odločili, da bi bili novinar?

Enkrat sredi osnovne šole. Sem sanjal tudi o tem, da bi bil odvetnik, ker je bila takrat popularna nadaljevanka "Zakon v Los Angelesu", ampak sem hitro ugotovil, da so naša sodišča drugačna, ker ni porote.

Ali ste si že od majhnega želeli postati novinar?

Zelo zgodaj. Vedno sem rad pisal, že za šolsko glasilo, in TV poročila so me zanimala že od malih nog. Takrat smo vsi imeli občutek, da se piše zgodovina, ker se je bližala osamosvojitve Slovenije.

Že celo življenje ste časopisni novinar. Ali ste kdaj pomislili, da bi bili radijski ali televizijski novinar?

Za radio žal nimam primerne glasu. Ko smo se testirali na fakulteti, sem bil zelo slab. Drugače pa v novinarstvu v šali pravimo, da na televiziji delajo lepi ljudje, v časopisih pa tisti, ki imajo kaj za povedati. Ker lep nisem, mi tako ni ostalo nič drugega.

O kateri temi najraje pišete?

Že več let pokrivam različne teme s področja gospodarstva. Najraje pa delam članke, ki razkrivajo, kako denar, ki bi ga lahko porabili za tople obroke šolarjev ali druge potrebe, uhaja drugam, največkrat v roke tistih, ki ga imajo že tako preveč.

Ali ste se že kdaj znašli v nevarni situaciji, povezani z vašim delom?

Obstajajo poklici, kjer ljudje vsakodnevno tvegajo življenja za to, da pomagajo drugim. Na srečo mi ni treba voziti rešilnega avtomobila skozi rdeče luči, reševati ljudi iz skalnatih previsov ali gasiti požarov. Sam sem že doživel kakšno neprijetnost, recimo tožbo na sodišču, špecanje pri šefu ali kakšno neposredno grožnjo. Kaj res nevarnega pa ne.

Kaj vas pri vašem delu najbolj veseli? Na kaj ste najbolj ponosni?

Najbolj me veseli, da vsak dan prinaša nekaj novega, da lahko spoznaš veliko ljudi in naučiš veliko novega z različnih področjih. Najbolj ponosen sem, če nam uspe narediti kakšen res dober novinarski prispevek ali odpreti razpravo o kakšni temi.

Ali kot novinar veliko potujete?

Večinoma po Sloveniji, sem pa v zadnjih letih obiskal več tujih držav. Recimo Grčijo, Islandijo in Španijo.

Kakšen mora biti dober novinar?

Takšen, kot si v tem intervjuju ti, Ema - radoveden. Vedno mora dvomiti v resničnost povedanega in preverjati dejstva. Mora se biti pripravljen učiti in sprejemati hitre odločitve. Kot osebnost mora biti pošten in občutljiv za krivice. In sprijazniti se mora, da nikoli ne bo bogat.

Zakaj je novinarski poklic pomemben za družbo?

Ker smo ne glede na to, da nas imajo mnogi za mrhovinarje, ki brskajo po tujem umazanem perilu, za družbo koristni. Pomagamo ji nastavljanje ogledalo in opozarjati na krivice. Pogosto smo edini glas šibkih: ljudi, ki so ostali brez vsega. Popravljamo marsikatero krivico. Smo psi čuvaji tistih, ki imajo v družbi moč in odločajo o naših življenjih.

S sošolci in sošolkami se bomo morali naslednje leto odločiti za poklic. Ali bi nam priporočali novinarski poklic? Kaj nam bi svetovali?

Že naslednje leto se morate odločiti?! Ha, imam prijatelje, ki do 30. leta niso vedeli, kaj bi počeli. Kaj bi vam svetoval? Kogar to res veseli, naj poizkusi. Eni pravijo, da se kot novinar rodiš in res gre za poklic, ki skoraj meji na poslanstvo. Biti novinar je super poklic za ljudi z malo svobodnejšim duhom, ki se ne marajo prijavljati ob prihodu in odhodu iz službe, ki se jim ne da vstajati ob pol šestih zjutraj, in ki jih rutina sili k bruhanju. Hkrati je res, da poklic novinarja zahteva - in včasih tudi požre - celega človeka. Ker so delovniki pogosto "divji", trpi tudi zasebno življenje: partnerji, otroci ... Mladim novinarjem je danes precej težje kot nekoč, ampak tako je verjetno v večini poklicev. Svetujem vam lahko, da že čimbolj zgodaj poizkusite, najbolje pri šolskih medijih ali krožkih, pa boste videli, ali vas bo "zgrabilo".

Kako kot novinar ocenjujete naš šolski sistem?

Na svoji koži sem izkusil, da je šlo v časih, ko sem bil sam v šoli, verjetno za enega od najboljših izobraževalnih sistemov na svetu. V šoli sem se naučil ogromno in to zastonj! To je luksuz, ki se ga šele danes dobro zavedam. Takole na daleč pa največjo težavo sedanjega šolskega sistema vidim v tem, da imajo učitelji preveč birokratskih obveznosti, da si nekateri ne znajo zgraditi avtoritete v odnosu do otrok in njihovih staršev (ali pa jim to ni več dovoljeno), da preveč poudarka daje učenju podatkov, ne pa razmišljanju in logiki ... Kot laik ne razumem tudi, zakaj se v šolo sili šestletnike ali celo mlajše otroke, ki bi jim dolgoročno bolj koristilo še kakšno leto prostega igranja. Prav tako, zakaj smo v zadnjem desetletju in pol "ubili" poklicne šole in otroke serijsko preusmerili v gimnazije, s čimer verjetno pada tudi raven zahtevnosti.

Ema Štembergar, 8. a

Prepoved uporabe telefona med malico

V letošnjem šolskem letu smo sprejeli novo pravilo, da ne bomo več uporabljali telefonov med malico. Preberite si, kaj o tem menijo naši učenci in učitelji.

Kaj menite o prepovedi uporabe telefona med malico?

Ravnateljica Marija Valenčak: Meni se zdi ta prepoved primerna, ker je to edini način, da učenci kulturno pojedjo.

Maj Požar 9. b: To, da se odvzame telefone med malico, se mi zdi prevelik poseg v osebno svobodo posameznega učenca in ni niti ni dosledno izvajanje. Če se že nekaj odločimo, moramo vztrajati do konca ali pa je treba učencem pustiti proste roke. To, da se enkrat vzame telefon, drugič pa ne, ni v redu. Učenci potem rečejo, določena učiteljica nam dovoli, druga pa ne. Potem nastane cela zmeda iz tega. Osebno ne nosim telefona v šolo, ampak se mi zdi nepravilno, da se učitelji lahko na tak način vtikajo v to, s kom ali kako se učenci družijo med sabo in na kakšen način učenci preživljajo svoj prosti čas.

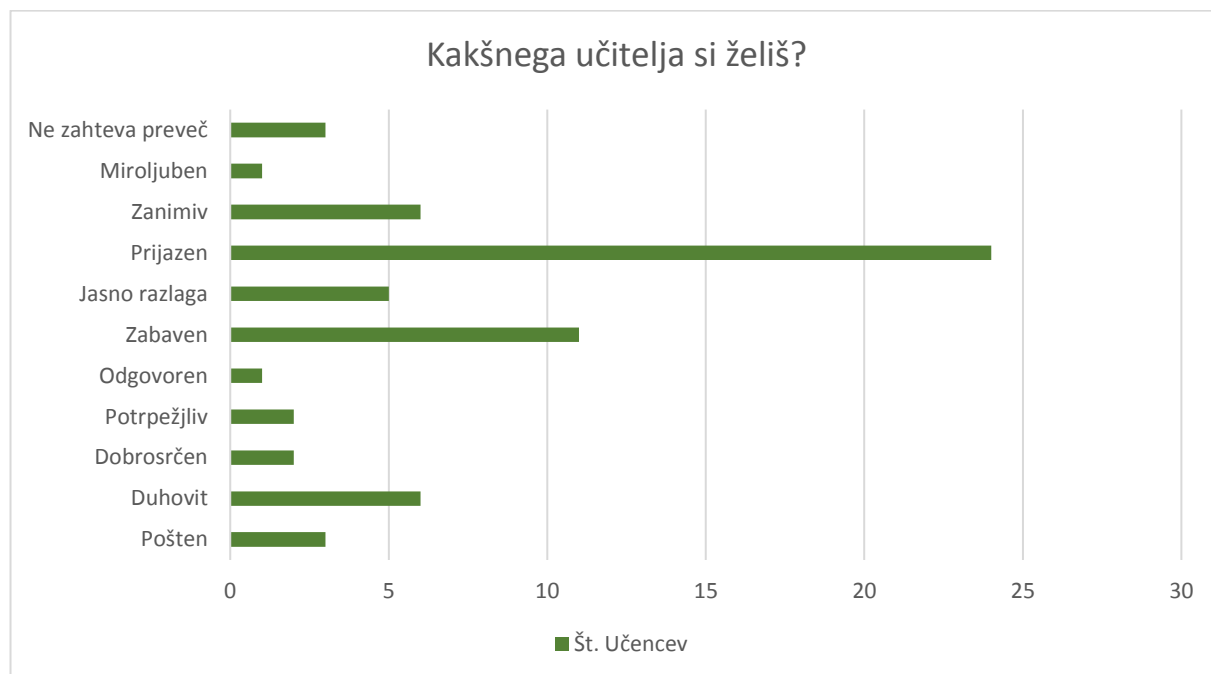
Učiteljica Taja Užnik: Menim, da telefona ni pametno uporabljati med malico. Želim si, da bi se učenci med sabo več družili in pogovarjali ter na ta način bolje spoznavali. Zdi se mi, da nekateri kot *zombiji* buljijo v telefone, ne da bi vedeli, kaj se okoli njih dogaja. In svet gre mimo njih, namesto v njih.

Rok Studen Levstek, 6. b: Zdi se mi, da je prepoved telefonov med malico kar v redu, ampak mogoče bi nam ga lahko dovolili uporabiti v izjemnih primerih, npr. če bi morali prijatelju kaj nujnega pokazati na telefonu.

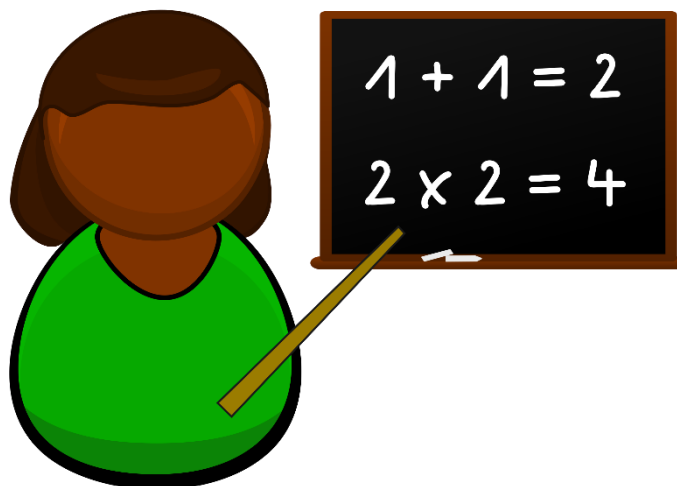
Učitelj Vlado Štribl: Popolnoma se strinjam, kajti med malico se naj je, ne pa igra iger. Če pa še ostane čas, se naj otroci družijo med sabo.

ANKETA: Kakšnega učitelja si želiš?

Pri slovenščini smo za domačo nalogo morali z anketnim vprašalnikom ugotoviti, kakšnega učitelja si želimo imeti. Anketo smo izpolnjevali učenci 6. b razreda. Pri naslednji uri smo zbrali rezultate, ki so naslednji:

Kar štiriindvajset učencev si želi prijaznega učitelja. Na drugem mestu so učenci, ki menijo, da mora biti učitelj zabaven, kar verjetno pomeni, da bi se med poukom tudi radi malce pozabavali. Šest učencev pravi, da mora biti učitelj tudi duhovit, petim pa je pomembno, da učitelj razlaga jasno. Nekaj učencev se je odločilo, da mora biti učitelj pošten, a ne sme zahtevati preveč od svojih učencev. Po dva ali trije učenci pa so menili, da mora biti učitelj dobrosrčen in potrpežljiv. Zadnje mesto si z odgovornostjo deli miroljubnost kot zaželena lastnost, ki naj bi jo imeli učitelji.

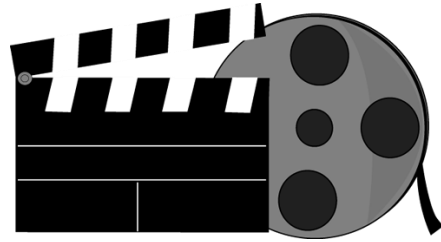
Misliva, da se nam bodo vse želje sedaj uresničile (vsaj večina).

Lev Bjelobaba in Triša Lesjak, 6. b

NOVICE IZ KINA IN GLEDALIŠČA

Ocena filma: Življenje na meji

5. 10. 2016 smo si v Kinu Bežigrad ogledali film Življenje na meji.

Film govori o narodu Kurdov, ki so kot begunci pristali v begunskih taboriščih v Siriji in Iraku. Film je sestavljen iz več zgodb, v katerih nastopajo begunski otroci. Te zgodbe so posneli otroci s pomočjo režiserjev, ki so otroke naučili naj posnamejo svoje resnične življenjske zgodbe.

Vse zgodbe so zelo žalostne. V eni izmed zgodb se je neka deklica odpovedala petju, kljub temu da je zelo nadarjena. Tako se je odločila, ker so njenega očeta mučili, mamo pa ubili pripadniki organizacije ISIS. Nekega dne je prišel k njej pevec, ki želi, da bi z njim zapela pesem o njihovi domovini. Vendar je bila deklica preveč potrta, da bi pela.

V filmu so svojo zgodbo predstavili tudi deček, ki je zelo bolan in mora sam hoditi na zdravljenje, deklica, ki je izgubila del svoje roke, deček, ki je izgubil družino v požaru, sam pa dobil močne opekline.

Vsem zgodbam je skupno to, da govorijo o žrtvah vojne, med njimi pa je ogromno otrok. Predstavljene so tudi slabe razmere, v katerih živijo.

Ti otroci niso nič krivi, da v njihovi državi divja vojna, pa so kljub temu žrtve. To se mi zdi nepravilno, saj so kršene njihove pravice. Zdi se mi, da so otroci odlično posneli svoje filmčke, glede na razmere. Drugače mi je bil všeč in se me je dotaknil in nas vse naučil, da imamo veliko srečo, da živimo tu v Sloveniji, kjer ni vojne.

Ana Maroša, 6. b

V filmu je jokalo veliko jazidskih žensk, medko so pripovedovale, kako so bežale čez gorovje. Ženska, ki je pobegnila ISISU je v joku povedala, da jih je več kot polovica od ujetih žensk naredila samomor. Tistim, ki ni uspelo pobegniti, so jih vojaki prodajali za sto dolarjev v spolno suženjstvo. To je bil najbolj žalosten del filma, skoraj sem zajokal. Menim, da je bil film resnično žalosten, a tudi poučen.

Gregor Strojan, 6. b

Najbolj me je presunila zgodba o bratcu in sestrici, ki so ji Siriji nekaj naredili. Oba živita v šotoru z bolno babico, ki je vsak dan jokala. Tudi sestra je bila bolna in nekega dne jo bratec odpelje k zdravniku. Zdravnica je povedala, da ima sestra hudo obliko bolezni, a da je deček premajhen, da bi to vedel. Povedali so mu samo, da je nujno potrebna operacija.

Dotaknilo se me je, kako so tam ljudje med seboj povezani in si pomagajo, medtem ko v našem svetu, ki je razvitejši, pa je čisto obratno.

Triša Lesjak, 6. b

Ob koncu filma se začneš spraševati, ali bi lahko živel v takšnem šotoru, kako bi prenesel, če bi izgubil svoje družinske člane ali ne bi vedel, kje tvoj oče, ali bi ugrabili sestro ... Prizadene te.

Tara Car, 6. b

Otroci v filmu živijo v šotorih. Mnogi so ostali brez staršev. V šotorih imajo tudi šolo in takrat so zelo veseli. Perilo perejo na roke, nimajo hladilnikov. Veseli so, če imajo kaj jesti. Igrajo se tako, da pločevinko položijo na cesto in čakajo, da jo povozi avtomobil.

Meni je bil film zelo všeč in tudi žalosten. Spravil me je v jok.

Alejna Hamiti, 6. b

Film nam sporoča, kako grozno je biti begunec in živeti v taborišču. Ljudje v filmu se kljub težkim razmeram učijo angleško in se ne predajo. Najbolj me je pretresel prizor, ko sta brat in sestra šla iskat svojo hišo v porušeno mesto, pa sta našla pod ruševinami mrtvega očeta. Film se mi je zdel pretresljiv in grozen, vendar poučen. Dal mi je misliti, da smo lahko zadovoljni z razmerami, ki jih imamo.

David Novak, 6. b

Najbolj je žalosten prizor, ko gresta brat in sestra pogledat ruševine svoje hiše. Sestrica je med ruševinami opazila svojo staro punčko. Steče k njej in takrat zagleda mrtvega očeta, ki drži punčko za roko. Sporočilo filma je, da na svetu ni vse lepo in prav, ampak da so tudi žalostne zgodbe in da se je neumno iti vojne, saj nastrada veliko nedolžnih ljudi. Ne morem verjeti, kaj vse je zagrešil ISIS.

Anže Rakovec, 6. b

Živa Opresnik: Zdelo se mi je zanimivo

Živijo, Živa, ali imaš nekaj minut za kratek intervju o plezanju?

Seveda, imam čas, z veseljem bom odgovorila na tvoja vprašanja.

Koliko časa treniraš plezanje?

S plezanjem se ukvarjam že celih osem let, na treninge hodim pa dvakrat na teden.

Zakaj si izbrala ravno plezanje?

Ojoj, težko vprašanje. V bistvu ne vem točno. Spominjam se, da sem nekoč gledala tekmo po televiziji in se mi je zdelo zanimivo. Ravno takrat sem premišljevala, kateri šport bi trenirala, pa sem se potem odločila za plezanje.

Kaj ti je najbolj in kaj najmanj všeč pri plezanju?

Najboljše je že plezanje samo. Zelo so mi všeč tudi družba, zahtevnost športa in balvani (velike skale). Najbolj me pa zmoti, kadar mi med plezanjem kdo nagaja, na primer me žgečka ali rine s stene.

Komu bi priporočila plezanje?

Plezanje bi priporočila vsem, ki imajo radi šport, tudi če niso zelo izkušeni. Obstaja veliko različnih tehnik plezanja. Za tiste, ki jim je všeč zahtevnost, so nekatere zahtevnejše tehnike, lažje pa so namenjene začetnikom ter tistim, ki niso tako veliki oboževalci zahtevnosti. Poleg tega lahko plezaš sam ali v družbi, ob glasbi ali v tišini, po steni ali po drevesu.

Kako se motiviraš pri plezanju?

Motivirana sem že od tega, ker se spodbujamo med sabo. Spomnim se tudi, da me na koncu čaka čokolada, ki si jo privoščim po treningu.

In kakšni so tvoji cilji pri tem športu?

Najbolj sem vesela, če plezam pravilno in lepo ter čim manjkrat padem dol.

Sara Islami, 8. b

OCENA FILMA: 14+, PRVA LJUBEZEN

Film 14+ Prva ljubezen govori o najstnikih naših let, ki živijo v Rusiji. Glavni osebi sta Aljoša in Vika, ki se zaljubita. To pa ni všeč mestni skupini fantov, zato Aljoša tudi pretepejo. Na koncu nihče več ne nasprotuje njuni ljubezni. Aljoša povabi Viko na prvi zmenek kar k sebi domov. Ko njegova mama izve, da je Vika prespala pri njih, je zelo jezna, sčasoma pa se sprijazni z njuno ljubeznijo. Film mi je bil všeč, saj opisuje dogodke, ki se dogajajo med mladimi in ga priporočam vsem najstnikom in njihovim staršem.

Lana Šilc, 9. b

Film se mi je zdel precej zanimiv. Prizori so bili dobro prikazani in lahko si začutil vzdušje zgodbe. O sami tematiki pa ...

Zdi se mi, da se ne bi znala dobro vživeti v like in njihovo življenje. Morda je kriva njihova starost, čeprav so starejši od mene le eno leto.

Mislim, da pri štirinajstih ne bi počela stvari, ki so jih počeli junaki v filmu.

V našem razredu in med vrstniki še nisem zaznala ljubezenskih razmerij, kaj šele kaj resnejšega. Ne vem, ali se toliko spremenimo v enem letu. Ne zdi se mi. Morda je krivo okolje. Ampak, saj je država, iz katere prihaja zgodba, skoraj v Evropi. Je kultura res drugačna že na splošno? Saj ne pravim, če bi bil en takšen par, toda zdi se mi, kot da je hotel film prikazati zgodbo o vsakdanjem, povprečnem najstniku. Ali res obstajajo tolpe, ki si lastijo dekleta? Viki bi prisodila šestnajst ali najmanj sedemnajst let, ne pa štirinajst! In fotografije, ki jih je objavljala na spletu! Najbrž je imela že več takšnih razmerij. To se mi zdi neodgovorno in takšno življenje je težko.

Sicer ne vidim misli svojih sošolcev, vendar ne mislim, da si želijo kakšnega resnejšega odnosa. Jaz si ga gotovo ne želim. Rada bi našla osebo, ki bi bila pripravljena z mano živeti vse življenje. Po mojem Aljoša in Vika še nista bila dovolj zreli za razmerje, kakršnega sta imela v filmu. Čeprav je konec postavljen kot srečen, se meni zdi odprt. Aljošina mama je odšla, ker je ugotovila, da je njen sin odrasel. Meni pa zdi, čeprav morda tako izgleda, da štirinajstletnik še zdaleč ni čustveno dozorel. Ljubezen med njim in Viko bo najbrž z leti izzvenela. Kaj bo potem?

Ob koncu mi je v glavi odzvanjalo še eno resno vprašanje: Kaj če bi Vika zanosila? Najbrž otroka ne bi hotela obdržati. Saj še hodi v šolo in je še sama otrok! In prav zato se ne bi smela spustiti v takšno razmerje.

Marta Lajevec, 8. b

Film govori o mladih tolpah in načinu odraščanja v nam tuji kulturi, kar je prikazano skozi ljubezensko zgodbo (podobno kot zgodba o Romeu in Juliji), le da se na koncu srečno konča. Razen nekaj izjemnih trenutkov je film komaj zadržal našo pozornost v tistih dveh urah. To bo verjetno posledica šibke in slabo razvejane fabule. Na nek način je film podoben literarni črtici, vendar filma – črtice mlademu in neizkušenemu občinstvu ni uspel približati še nihče. Zato in še zaradi seksualnih vložkov, poudarkov na kontradiktornosti in ironiji najstništva, se mi zdi, da je film 14+ primernejši za odrasle.

Maj Požar, 9. b

Film mi je bil všeč, saj je na trenutke smešen. Skupina fantov je bila povezana kot neka »mafija« in so zato mislili, da si lahko lastijo območje in dekleta, ki tam živijo. Zanimivo se mi je zdelo, da so bile šole oštevilčene in da so se punce na nek način tudi prilagajale fantom. Filmu bi dala oceno 8/10, ker mi je bil še kar všeč, a so me zmotile nekatere malenkosti, kot je nasilje.

Klara Strojan, 9. b

Film mi je bil všeč, saj je dokaj realen. Opisuje temo, ki postaja nam najstnikom vse bolj blizu. V filmu je predstavljena tipična družina z ločenimi starši, ki se sooča z najstniškimi težavami.

Tjaša Trdič, 9. b

Gledališka predstava Neli ni več

Gledališka predstava Neli ni več govori o petih prijateljih, ki ustvarijo glasbeno skupino. Pripravljajo se na nastop, ko izvejo, da ima glavna pevka tumor v možganih, ki je neozdravljiv.

Predstava se me je dotaknila. Naučila me je, da nikoli ne veš, kaj bo s tabo. Naenkrat se ti lahko življenje postavi na glavo. Čustva, ki so prevzemala glavne junake, so bila žalost, strah, jeza, negotovost in skrb. Predstavo priporočam otrokom, starejšim od trinajst let, gotovo bodo bolj cenili življenje.

Eva Zala Rac, 9. b

Veliko ljudi zadržuje v sebi strah, zaskrbljenost in žalost. Pod težo teh čustev se pogosto izolirajo od soljudi. To velja za napačno ravnanje. Bolje je zaupati in deliti svoje razmišljanje kot ga skrivati v sebi. Poti zaupanja je več, lahko smo odkriti s prijatelji, družino, učitelji, trenerji ... Oseb je več kot dovolj, treba je le zbrati pogum in spregovoriti ter poiskati rešitev.

Mark Košir, 9. a

Predstava mi je bila všeč, saj je prikazovala realno življenje, čeprav je dogajanje zelo pretresljivo in žalostno. Premišljevali smo lahko, kaj je pravo prijateljstvo in kako se soočati s težkimi življenjskimi preizkušnjami, kot je smrt. Všeč mi je to, kako so igralci izkazovali svoja čustva s pomočjo glasbe in da so govorili v jeziku današnje mladine. Še posebej mi je bilo všeč, da je skupina vztrajala kljub smrti prijateljice, in misel, da ne glede na to, da je pevka umrla, je še vedno ob njih in z njimi poje.

Tjaša Trdič, 9. b

Predstava je imela pomembno sporočilo, da nikoli ne veš, kdaj boš zbolel oz. umrl. Tudi, če veš za bolezen, te smrt preseneti in nikoli nisi pripravljen. V teh težkih trenutkih je pomembno imeti prijatelje, nekoga, ki mu lahko zaupaš in ti bo pomagal. Ljudje naj cenijo življenje in zdravje, saj bolezen vedno pride nepričakovano.

Tina Gutnik, 9. b

Tema predstave se mi je zdela zelo težka. Neli, glavna junakinja, se mi je zelo smilila, saj je imela neizmerno smolo, da je neozdravljivo zbolela. Z Neli sočustvujem in nočem, da bi kdorkoli tako trpel kot ona. Naučil sem se, da moramo biti izjemno srečni, predvsem pa hvaležni, da smo zdravi.

Domen Jenko, 9. a

Ne zavedamo se, kako hitro lahko izgubimo drago osebo. Šele ko izgubimo ljubljene, se tega zavemo. Nočemo se sprijazniti z resnico, a na koncu nam ne preostane drugega.

Matic Pirih, 9. b

Predstava mi je bila zelo všeč, še posebej tesen prijateljski odnos med liki. Lahko smo začutili, kako težko je izgubiti nekoga, ki ga imaš rad. Vsak član zasedbe je bil nekaj posebnega in ko so izgubili glavno pevko, ni bilo enako kot prej. Vendar so vedeli, da bi Neli želela, da nadaljujejo s svojo glasbo tudi brez nje. Na koncu predstave so imeli koncert in čutili so, da jih Neli je poslušala, kot da so zaigrali njej.

Lavra Čater, 9. a

Gledališka predstava mi je bila všeč, saj opisuje dogodek v življenju, s katerim se mora soočiti veliko ljudi. Čeprav glavna junakinja Neli zboli za neozdravljivo boleznijo, ob njej stojijo njeni prijatelji. Vsak, ki se je soočil s tako hudo izkušnjo ali pa se morda še bo, si želi, da bi ob sebi imel prijatelja, ki ga bo imel rad in mu vsak trenutek stal ob strani.

Lana Šilc, 9. b

Kulturni dan

7. 2. 2017 smo imeli kulturni dan. Odšli smo v Kinodvor, kjer smo si ogledali mladinski film *Novi mulc*, ki ga je režiral Rudi Rosenberg.

Po ogledu filma smo svoje vtise zapisali v obliki kritik.

Ocena filma *Novi mulc*

Film govori o trinajstletnem fantu Benoitu, ki se je zaradi očetove službe z družino preselil v Pariz. Na novi šoli sprva nima prijateljev, saj je bolj sramežljiv in vase zaprt. Kmalu se mu uspe zaplesti v pogovor s Charlesom, najpopularnejšim fantom v razredu, in njegovo družčino. Vse skupaj povabi k sebi domov, a si ga fantje privoščijo. Tudi naslednje dni se v šoli norčujejo iz njega, zato se ga izogibajo skorajda vsi na šoli.

V razredu je nova tudi Johanna, ki je v Francijo prišla s Švedske. Benoit se začne z njo družiti in postaja mu čedalje bolj všeč. Vendar je kmalu razočaran, saj Johanno v svojo družbo povabi Charles.

Benoit se nato začne družiti s sošolko Agae, ki zaradi telesne okvare šepa, sošolcema Constantinom, ki je hecen zaradi zobnega aparata, in Joshuo, ki ima nenavaden smisel za humor.

Po stričevem nasvetu Benoit priredi za sošolce doma mega žurko, na katero pa pridejo le trije posebneži iz razreda. Nenavadna družčina se odlično ujame, vsaki neumni šali sledi še neumnejša in pri tem se veliko smejejo in zabavajo. Benoit spozna, da ima končno prave prijatelje, ki morda res niso popularni v razredu, vendar ga sprejmejo takšnega, kakršen je.

Že ko sem slišal, da je film francoski in da govori o mulcih v šoli, sem vedel, da mi bo všeč. Moja predvidevanja so se uresničila že po prvi sceni. V filmu je bilo veliko zabavnih prizorov, tako da sem zelo užival in se veliko smejal. Toda konec je bil malo čuden. Zdi se mi, kot da bi ga odsekali. Rad bi videl še nadaljevanje.

Benjamin Mureškić, 8. b

Mislim, da so bili prav vsi igralci za svoja leta zelo dobri. Film je bil boljši, kot sem pričakovala in bi ga priporočila vsem, saj je zelo zabaven in na trenutke tudi romantičen.

Zora Kortnik, 8. b

Film je odlično predstavil življenje najstnikov v šoli, še posebej težave novih učencev. Veliko je tudi smešnih prizorov, na primer, ko Benoit in Joshua dasta psu kondom na glavo. Konec filma je čisto nepričakovan, saj se je zdelo, da zgodbe še ne bo konec, vendar se je kar končal.

Miha Stopar, 8. b

Film mi je všeč, saj je prikazal realne dogodke, ki se dogajajo v razredu, a se tega najbrž sploh ne zavedamo. Všeč mi je, da glavna oseba ni popolna.

Urša Marinko, 8. b

Film me je prijetno presenetil. V meni namreč še vedno odmeva spomin na film 14+ - Prva ljubezen, ki smo si ga ogledali v začetku leta. Bil je v sklopu filmov, ki jih priporočajo šolarjem in govorijo o problemih naših vrstnikov. In tisti se mi je zdel pretiran in neustrezen. No, tako: nekaj podobnosti, veliko razlik. Tako sem pričakovala, da bo tako tudi s tem filmom. Na srečo ni bilo.

Začetek je bil sicer res nenavaden in bi mi skoraj vzbudil napačno predstavo o filmu. Pogledi sošolcev in tih šepet po vsej dvorani so pričali, kaj razmišljamo vsi: saj je fant, kajne? Zakaj ima potem roza sobo? Ne, ne, ne. Če bodo zdaj privlekli kakšno teorijo spola, bom ... Nisem. Situacijo so dovolj hitro razložili. Preko igralcev, seveda. Že od začetka sem odkrivala podobnosti z vsemi filmi, ki smo si jih ogledali s šolo. Film kot običajno ni bil angleški, vendar to za zgodbo ni bilo pomembno. Liki so bili stari 13 let, toliko kot jaz. Ukvarjali so se s problemi, ki naj bi bili značilni za najstnike. In v tem me je Novi mulc presenetil.

Tema 14+ je bila prva ljubezen. To ni bilo zame. Če bi šlo za majhne simpatije ali vsaj za majhne naklonjenosti, bi se s filmom lahko bolje povezala. Film Moja sestra suhica je govoril o anoreksiji. S tem se mi na srečo ni treba ukvarjati. Ampak Novi mulc ... Res me je zadelo, kako močno me je spomnilo name. In na moje sošolce. V vsakem liku bi lahko našla koga, ki ga poznam. In potem tisti spomin na šolo v naravi v Piranu. Tako močno sem se trudila priti v 'višjo', bolj kulsko družbo, da me je še danes sram. Zaradi neumne šale in pričakovanja svojih sošolk sem izdala eno svojo vrednoto. In tiste šale, tako grozne in brez smisla, da kar boli. TA film je presegel moja pričakovanja. TA film je res predstavil trinajstletnike. TA film mi je bil všeč. Zares.

Poglejte ga, trinajstletniki. In vsi, ki ste bili kdaj stari trinajst let.

Marta Lajevec, 8. b

Zgodbe iz 2. a

Prijatelji

Predavnimi davnimi časi je živel fant, ki je imel kužka. Rad ga je imel. Nekega dne pa je šel fant Miha s kužkom Pafijem na sprehod. In tam sta srečala še enega kužka in fanta. Postali so prijatelji.

Anaja Podboj, 2. a

Kosilnica

Sem super kosilnica Turbo Markos 7.5. Nekega dne se je moj lastnik Miha odločil, da bo pokosil travo. Vzel me je in me nahranil z bencinom ter začel kositi. Ko je nehal kositi, je začelo deževati. Pozimi vsako leto počivam. Ko se zbudim, se začne nova sezona za košenje.

Marko Konič, 2. a

Hrček Martin

Sem hrček Martin. Ko sem se zbudil, sem pojedel zajtrk. Imam prijaznega lastnika. Ime mu je Jan. Medtem ko je Jan gledal televizijo, sem se jaz zabaval na svojem vrtljivem kolesu. Potem je bil že čas za kosilo. Kosila pa nikjer. Ko sem dobil kosilo, sem se najedel solate in korenja, za posladek pa mi je Jan dal košček banane.

Jakob Silič Žemva, 2. a

Morski prašiček Puhko

Nekega jutra sem zlezel iz postelje in odšel prebuditi svojo lastnico. Zlezel sem po stopnicah v lastničino posteljo in jo prebudil. Juhu, prebudila se je! Ko je vstala, me je vzela v roke. Odšla sva na zajtrk. Zajtrkovala sva kruh z nutelo in banano na vrhu. Mmm, bilo je slastno. Nato sva šla v park.

Lina Bajrektarevič, 2. a

Pajek

Nekoč je živel pajek, ki je imel prijatelja Tonija. Rada sta bila na travniku. Tam sta se igrala, pila in jedla. Bila sta najboljša prijatelja.

Kenan Murgić, 2. a

Žalostni krt

Nekoč sem bil zelo žalosten krt. Žalosten sem bil, ker mi je zalilo dom, vso hrano mi je uničilo in moral sem iti na površje. Ker pa ne vidim dobro, sem bil nemočen. Ko se je zdnilo, me je neka punčka pobrala, a mama ji je rekla: »Pusti tega krta!« In punčka me je spustila na tla. Ker pa je bilo sonce, je voda izparela in sem se lahko vrnil v svojo krtino.

Tim Novak, 2. a

Življenje ribe

Nekoč sem živela v tistem oceanu. Ampak nisem prenesla velikih valov. Odločila sem se, da grem proč. A so me ujeli. Prosila sem jih, da me spustijo. Bili so prijazni in so me spustili.

Odplavala sem v Egipčansko morje. Tam sem videla koralni greben. Opazila sem školjko. Bila je oranžna. Zaradi te školjke sem začela zbirati školjke.

Vitomil Semenič Scott, 2. A

Super pajek Bartus

Sem super pajek in želim vam super dan. Super pajek reši svinjo. Strelec ostane brez kosila. Sem najboljši super junak. Spim na podstrešju Hansa Christiana Andersena. Imam super vid, lahko letim, lahko dvignem eno tono, lahko postanem hitrejši od Bolda.

Bart Sotler, 2. A

Metuljčica

Sem metuljčica. Nekega dne sem letela nad prelepo trato. Zagledala sem se v čudovitega metulja. Postala sva fant in punca. Nato je bila nevihta. Hitro sva letela kot strela. Ko nevihte ni bilo več, sva se srečno poročila.

Helena Mesojedec, 2. A

Zgodba o mrestu

Nekega dne sta mama in oče žaba naredila mrest. Čez nekaj tednov so se izlegli paglavci. Med njimi tudi paglavec Rudi, ki je bil zelo radoveden. Nekega dne je odšel. Nato je zagledal piranjo Smeško. Vprašal jo je: »Zakaj se ti tako mudi?« Odvrnila mu je: »Ker grem na koncert ribe Žige.« In potem sta skupaj odšla na koncert. Vrnila sta se ob 8.00.

Žiga Volk, 2. A

Pajek Pik

Na pomladni dan sem pletel mrežo. Naenkrat je nekaj zaropotalo. Videl sem veliko pošast. Nato sem zbežal. Ves prestrašen sem prišel na trato. Tam sem našel lep prostor za hišo. Začel sem plesti mrežo. Malo sem si spočil. Nato sem naletel na reko. Naredil sem si splav in prišel na drugo stran.

Mark Andrić, 2. A

Kuža Piki

Nekoč je bil kužek. Ta kužek ni imel imena. Kužek se je čudil, ker ni imel imena. Lastnik mu je hotel dati ime, a nobeno mu ni pristajalo. Naslednjega jutra je šel kužek na potep. Lastnik je klical: »Kužek brez imena!« Potem ga je lastnik našel in ga kregal. Medtem ko ga je kregal, se je spomnil imena za kužka. In je rekel: »Ime ti bo Piki!« In tako je kužek dobil ime.

Kiara Barbaroša, 2. a

Gospod s kosilnico

Nekoč je živel gospod s kosilnico. Ko je zrasla trava, je pogledal v garažo in kosilnico pripeljal ven. Ko jo je prižgal, je začel kositi, a se je pokvarila. Potem je šel kupit novo. Pripeljal jo je domov in jo napojil z gorivom. Potem je zrasla trava. Gospod s kosilnico je tako teden za tednom veselo kosil travo s svojo poskočno kosilnico.

Tiam Abdić, 2. a

Kužka Lina in kost

Kužka Lina se je sprehajala in je zagledala kost. Vzela jo je s sabo. Ko je prišla domov, jo je pojedla in se ulegla na tla. Zaspala je. Ko se je prebudila, je zagledala še eno kost. To kost je zakopala v zemljo. Potem jo je zagledala lastnica. Povedala ji je, da gre spat.

Ela Laginja, 2. a

Hrček Mark

Hrček Mark je imel prijazno lastnico. Nekega dne ga je lastnica pripeljala k meni. Ko sem ga videl, sem začel skakati po ograji. Potem ga je dala v mojo kletko. In šla počakat mojega lastnika. Ko je našla mojega lastnika, mu je rekla: »Poskrbi za hrčka!«

Pij Cifer Repenšek, 2. a

Mucja družina

Ko smo se zbudile, smo zagledale posodo, ki je bila polna briketov in mleka. Vse razen ene smo se zapodile proti briketom in mleku. Jaz, Julija, sem šla k mlaki, kjer zjutraj vedno opazujem mrest. Nato sem opazila žabo, ki je skakala. Potem sem jo vprašala: »A ti je všeč tukaj?« Odgovorila mi je, da je to njen dom. Žaba me je vprašala, kje živim. Odpeljala sem jo v svoj dom in ji ga razkazala. Potem sem jo vprašala: »Ali imaš rada disko?« Žaba mi je odgovorila, da obožuje disko. Skupaj smo šli v disko.

Julija Bernik, 2. a

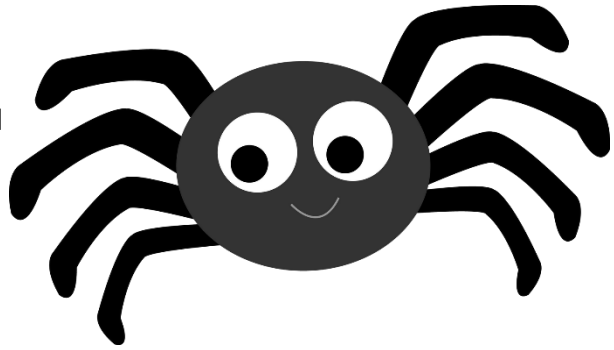
Soseda

Šel sem se ven igrat z lastnico Doro. Rad se potepam po vrtu. A nekega dne me je nekdo poklical: »Piki, pridi sem!« Nisem vedel, kdo me kliče. Potem sem prišel k tej deklici, a ni bila prijazna. Malo sem se ji približal in se je zgodilo. Deklica je zavpila: »AAAAAA, PES JE! AAAA!« Vzela me je v roke in mi rekla: »Psi mi niso všeč!« In sem odšel domov. Svojo lastnico sem vprašal: »Dora, ali je soseda tebi všeč?« Dora mu je odgovorila: »Meni ni všeč!«

Dora Valant, 2. a

Nesramni pajek

Nekega dne, ko sem pletel svojo mrežo, sem zagledal družino, ki je imela pod mojim drevesom piknik. Zato sem se razjezil in sem pičil najmlajšega sina. Potem so takoj morali v ambulantno. A še prej so pogledali, kaj je to bilo. Ugotovili so, da sem bil jaz in zato so me ubili in odšli. Jaz pa vam to pripovedujem iz pajčjih nebes.

Maj Butolen, 2. a

Kosilnica

Čez zimo počivam, pomladi pa kosim travo. Sem kosilnica na bencin. Parkirana sem v garaži. Danes bom uporabljena za košenje trave. Najraje sem uporabljena. Sem kosilnica Super Krisi 007. V garaži mi je dolgčas. Kdaj se mi zgodi, da kakšno žival pvozim. Sem najboljša kosilnica na svetu.

Kristjan Obrez, 2. a

Košarica z mladički

Nekoč so živeli štirje mali mucki. Enkrat, ko so drugi mucki spali, je eden pobegnil iz košare in se sprehajal po hiši. Šel je po mleko. Ker ni bil tih, je zbudil mamo in mladičke. Drugi mucki so ga videli. Mama mu je rekla, naj gre nazaj spat. Zaspal je skupaj z mladički in mamo.

Márija Tošeski, 2. a

Štirje mali mucki

Ko je mama v vreči z mladiči zaspala, je eden od mladičev pobegnil iz vreče. Ko se je mama zbudila, je zagledala v vreči samo štiri mladiče. Mama se je na smrt ustrašila, da ga bo muca pojedla, ker je videla, da muca prihaja v vrečo. A na srečo, se je vse srečno končalo.

Manica Valant Karat, 2. a

Hiša pravljič

Nekoč je bila ogromna knjiga. Ta knjiga je bila tako velika, da je otrok ni mogel dvigniti, ker je bilo v njej toliko pravljičnih oseb. Najbolj znane so Sneguljčica, Pepelka, Beli princ, vampirji in koštrun Kiporun.

Manica Valant Karat, 2. a

Zvončica

Nekoč je bila ena zvončica. A ni bila navadna zvončica. Bila je nekaj posebnega. Posebna je bila zato, ker je bila najlepša v vasi. A nekega dne jo je nekdo utrgal. Vse ostale so se lepotičile, ker so mislile, da so, če nje ni več, lahko one najlepše v vasi. Minilo je veliko časa, ko so videle, da se je njihova sestra zvončica skrila za grm. Jutri lahko greste pogledat v vas in boste videli, da tam še vedno stoji najlepša zvončica.

Julija Bernik, 2. a

Pes in mačka

Sredi gozda je stala hišica. V hišici je živela gospa. Gospa je imela psa in mačko. Nista se najbolje razumela. Ves čas sta se kregala. To se je slišalo takole: mijav mijav - hov hov! Gospa je rekla: »Dovolj!« Pes in mačka sta takoj nehala. Naslednje dni se nista več kregala.

Kiara Barbaroša, 2. a

Školjke

Čisto na dnu oceana je na stotine školjk. Vse so si podobne, ampak samo ena ima biser. Ta školjka je zakopana v pesek. Našli so jo že, a se takoj zapre, ko se ji kdo približa.

Tim Novak, 2. a

Avtomobilski mehanik Viktor

Moje ime je Viktor. Sem avtomobilski mehanik. Avtomobilom najraje menjam gume. Najraje popravljam kombije. Delam pa že točno 10 let. Najbolj težko mi je popravljati razbita okna, ker moram sesati črepinje. Običajno nosim srajco, hlače z naramnicami in delovno kapo. Vedno komaj čakam na malico.

Martin Boncelj Trošt, 2. a

Razbojniška tolpa v Postojnski jami

Že od nekdaj je znana lepota Postojnske jame. Kapniki, stebri, stalaktiti in stalagmiti so prečudoviti. A zadnje čase se v Postojnski jami dogaja nekaj čudnega, nenavadnega ...

»Moj telefon!« kriči ženska med vodenim ogledom. Le kam je lahko izginil? To ni bila prva izginula dragocenost v tem mesecu. Izginili so že ogrlica, prstan, uhan, bankovec za 20 evrov in svetleč kemični svinčnik. Obiskovalci svojih predmetov niso mogli najti, vodiči pa so morali ponavljati: »Mi ne odgovarjamo za vaše dragocenosti.« Vse manj ljudi je odhajalo v Postojnsko jamo. Direktor s tem seveda ni bil zadovoljen. Začel je dajati popuste, posebne ponudbe za nakup kart: Kupiš 2, dobiš 1 zastoj. Celo fotografije je znižal s 7 evrov na 6,99 evrov. Nič ni pomagalo. Vodiči in organizatorji so bili razočarani. »Sedaj je pa dovolj!« je dokončno rekel direktor.

Sklenil je, da bo poklical najboljše detektive sveta, da rešijo skrivnost. To se je tudi zgodilo.

Prišel je detektiv Emil, ki je sklepal, da so se v jamo naselile srake. Ne, srak pa že ni v jami. Potem je prišel detektiv Kvjatkovski, ki je dejal, da dragocenosti jemlje duh Erazma Predjamskega. Ne, ne in ne! Duhovi ne obstajajo! Celo Sherlock Holmes je vstal od mrtvih, da bi rešil to uganko. A on kot mrtvec ni imel preveč pameti.

Nekega dne pa v Postojnsko jamo pride Alica. To je desetletna deklica s svetlo rjavimi lasmi, modrimi očmi in je visoka približno 140 cm. Zelo rada ima živali, zato si je prišla ogledat človeške ribice. A glej ga zlomka! Ko pogleda v akvarij, opazi nekaj nenavadnega.

Poleg človeških ribic so bile v akvariju ogrlice, kovanci, uhani, bankovci in kreditne kartice. O tem obvesti direktorja in on se ji zahvali s petletno brezplačno karto za ogled Postojnske jame. Vse dragocenosti so bile povrnjene njihovim lastnikom. Vsi pa se še vedno sprašujejo, kakšna tolpa je to?! Tega najbrž nikoli ne bomo vedeli.

Zdaj pa kar brž v Postojnsko jamo na ogled njenih lepot. Vendar pazite – lahko vas dobi razbojniška tolpa Proteus.

Matevž Lobnikar, 5. a

Včeraj smo se s šolo odpravili v Postojnsko jamo. S sošolko Mio sva kot vedno hodili čisto na koncu vrste. Ko smo prišli do križišča poti, nisva vedeli, kam je zavil najin razred. Ker imava radi adrenalin, sva zavili v najtemnejšo jamo.

Hodili sva in hodili, vendar temačne poti ni in ni bilo konec. Naenkrat sva zagledali majhen ribnik in ob njem čudna bitja. Eden od njih je bil hrošč s cigaro v ustih, oblečen v črne superge. V ribniku je plavala riba s črno polakiranimi plavutmi in telefonom. Obrnili sva se in zagledali človeško ribico s sončnimi očali, pištolo in usnjeno jakno.

Človeška ribica se je predstavila. Rekla je, da ji je ime Grozilda. Povedala je, da je hrošču ime Grozovitež, ribi pa Stražilka. Vsi trije naj bi pobili vse obiskovalce in prebivalce Postojnske jame. Aha, zato torej vsa ta izginotja ljudi v jami, ki so zadnje čase na naslovnicaх časopisov! Joj, pa ne, da bodo pokončali še naju!?

Vprašali sva, kaj lahko narediva zanje, da bova ostali pri življenju. Našteli so mnogo stvari: Kupita napolitanke, prižgita tri sveče in pripeljita nam žužkostek. Kaj, pri moji veri, je ŽUŽKOSTEK!!!!??? Razložili so nama, da je žužkostek nekakšno kraljevsko prevozno sredstvo, ki je skrito nekje v jami.

Poiskali sva sveče in jih prižgali, v temnem kotu jame sva našli žužkostek in jim ponudili napolitanke. Mia je prej v njih nasula prašek proti črnim mislim, ki sva ga našli v žužkosteku.

Ko je Stražilka ugriznila v napolitanko, je na plan prišlo na milijone bitij. Napolitanke sva ponudili še Grozildi in Grozovitežu. V jami se je pojavilo polno ljudi. Vsi so vzklikali: „Rešeni smo!«

Nenavadna razbojniška tolpa v Postojnski jami se je pogreznila v tla in kasneje o njih ni bilo ne duha ne sluha. Z Mio sva z žužkostekom prišli nazaj k svojemu razredu. Ko sem prišla domov, sem se v očijevih rokah videla časopis z naslovnico DEKLICI UNIČILI RAZBOJNIŠKO TOLPO. Le nasmehnila sem se.

Iza Napotnik, 5. a

Čudežna moč

Učenci 4. b smo pri Projektu pravljica spoznavali pravljčni svet, v katerem živijo pravljčni junaki, ki imajo čudodelno moč.

In kaj bi učenci naredili, če bi imeli čudodelno moč kot pravljčni junaki?

Če bi imel/a čudežno moč ...

Oživil bi vse lutke in igrače. Svet bi spremenil v Candy land. Kar bi si zamislil, bi se uresničilo.

Maks Marcon Mesesnel

Vse bi igrače spremenil v žive lazarje iz risanke Slugterra in postal kralj sveta.

Maks Hohnjec

Uredila bi parke, vse živali bi govorile, preprečila bi vojne, namesto z avtomobili bi se peljali z letečimi kovčki in povečala bi Slovenijo. Svet bi bil iz čokolade.

Anja Vajda

Živel bi na Soncu. Državo bi ustanovil na Luni. Imel bi super moči kot super junak.

Jon Kranjc Koren

Svet bi spremenil tako, da bi dvignil vse ceste in pod njimi zgradil parke. Izumil bi čarovniško šolo, po imenu Bradavičarka. Zgradil bi leteče otoke, ceste, hiše ...

Lan Kožar

Svet bi spremenila v svet sladkarij in dobre hrane. Vse bi bilo zdravo. Nikoli ne bi bili predebeli ali presuhi. Kar bi pojedli, bi takoj zraslo nazaj, nikoli ne bi zmanjkalo okusne hrane. Vsi bi bili prijatelji in ne bi bilo vojn. Naše življenje bi bilo neskončno in čudovito. Vsaka želja bi se ti izpolnila, tudi tiste nemogoče. Vse bi bilo zastoj. Vsi bi bili pametni, zato ne bi hodili v šolo in lahko bi leteli.

Catalina Strata Stanič

Polepšal bi parke in travo ter drevesa. Diesel in bencin bi ukinil in naredil električne avte. Naredil bi lebdeča kolesa. Naredil bi kolesarsko stezo posebej za kolesa in posebej za pešce. Če bi kak kolesar vozil po stezi za pešce, bi plačal kazen 50 evrov. Šole bi preuredil, da bi imeli avtomate s pijačo in prigrizki ter ključke, da nam ne bi bilo treba zapravljeti denarja. Imeli bi laserske meče. Pričaral bi vse, kar bi si zamislil. Imel bi pametnega in govorečega psa.

Jaka Milošević

Spremenila bi peresnico v mucko in bi jo imela za pomočnico. In pomagala bi revnim ljudem.

Maruša Podrzavnik

Šel bi v čarovniško šolo Bradavičarko. Naredil bi si jedrsko orožje. Šel bi v vse igre. Uničil bi plutokracijo. Uničil bi ameriško centralno banko. Vse youtuberje bi poznal. Bil bi najboljši youtuber. Bil bi kralj sveta. Vsi bi lahko dobili 1 milijon naročnikov. Jaz, Lan, Izak in Val bi bili najboljši.

Vitan David Šinigoj

Omogočila bi ljudem, da bi lahko vstopili v vse filme in igrice, v katere hočejo.

Pina Dornik

Govorili bi smiselne rime in bi se vse uresničilo. Lahko bi tudi naredila Totoroja in pomagala živalim.

Liora Štante

Letel bi, čaral, dihal, kjer ni zraka. Bil bi vseved, bogat in najmočnejši ter najhitrejši. Na kratko, vse bi lahko naredil.

Rihard Renner

Ustavil bi vojne, skrbel za okolje, poskrbel, da imajo vsi dom in povečal svet.

Jovan Petrović

Letela bi s krili in čarala.

Tjaša Gregorič

Šla bi v preteklost ali prihodnost in naredila tole rimo: Tale mokra luža naj postane srčkan kuža! In prikazal bi se kuža, jaz bi si pa pričarala krila in letela po zraku.

Ema Radovan

Imela bi tako moč, da bi se lahko pogovarjala s komer koli, tudi z živalmi. In kadar bi zbolela, bi se lahko spremenila v nekaj drugega in takoj bi bila zdrava. Moj svet bi bil res pravljičen in v njem bi bila samo prijazna čarobna bitja. Izpolnila bi vse lepe želje. In znala bi leteti. Vse bi bilo vedno veselo. V mojem svetu bi bilo veliko, veliko Totorojev.

Djuna Greta Vidrih

Pričarala bi si veliko hišo, zraven hiše pa velik bazen in kmetijo z veliko govorečimi konji ter policijsko opremo. Pričarala bi svet, v katerem bi ne bilo vojn.

Laura Sever Pušnik

Začaral bi, da vsem lovcem izginejo puške in vse lovske zadeve. Poskrbel bi, da bi v revnih državah dobili denar in imeli vsi veliko čiste vode. Ženske bi dobile večje plače. Prepovedal bi vojne. Vsi otroci in odrasli bi se lahko zastonj izobraževali. Pričaral bi več dreves, več bonov za 500 evrov, prepovedal grafito po stenah kjerkoli. Bilo bi več legolandov. Ljudje bi živeli 200 let in na Kitajskem ne bi smeli delati ponaredkov. Tudi čakalnih vrst ne bi bilo več.

Aldrin Imeri

Ustvarila bi deželo konjev in zavladata na celem svetu. Vse bi bilo moje. Vse bi bilo iz živali razen ljudi. Moj konj bi lahko letel.

Špela Marinko

Pričarala bi si domačo žival. Potem bi si naredila svet pravljič. Poskrbela bi za svojo pomočnico. Na kosilo bi povabila pravljične junake, ki so dobri. Spoznala bi Justina Bieberja.

Nika Kovačević

Postal bi nesmrten in zelo pomemben človek. Zgradil bi stanovanja za vse ljudi. Preprečil bi vojne in izničil denar. Vsi bi dobili enako, če bi si to zaslužili.

Izak Horjak

Letela bi s krili, na listih, samorogih in rožah. Iz listov in rož ter vode bi ustvarila navaden dom. Naredila bi naraven vodni park. Vsem prijateljem bi dala čarobno moč in vsi bi znali leteti. Vse bi bilo zastoj. Živali bi govorile. V različne svetove bi se premikali s pomočjo portalov.

Marija Rovtar

Ustvaril bi svet poln živali in ga spremenil v Murder Misteri. Donalda Trampa bi vrgel skozi okno s super močjo in jaz bi postal predsednik. Odletel bi na Havaje in si rekel: „Val King Sveag Man.“ Imel bi svojo pesem.

Val Stefan Babić

Oživiljal bi igrače, kipe, lutke in vse, kar bi hotel. Bilo bi vse, kot bi hotel.

Žiga Opresnik

Vse bi zdravo, tudi zobna pasta. Med sabo bi bili vsi prijatelji in ne bi bilo nobene vojne.

Jan Rakita

V šolski knjižnici OŠ Ledina imamo novega obiskovalca. Le kdo neki je to?
Ali ga prepoznate?

Seveda, to zelo znan črn maček, junak iz slovenske pravljice o mačku Muriju, ki jo je napisal pisatelj Kajetan Kovič. O njem in o njegovi prijateljici Muci Maci ter o Mačjem mestu pa prepeva tudi pevka Neca Falk.

Mačka Murija lahko pridete pogledat v našo šolsko knjižnico, kjer bo od sedaj naprej naš »stalen gost«. Zelo se bo razveselil vsakega vašega obiska.

Katarina Podobnik, šolska knjižničarka

Kotiček za knjige

Alex van Tol: Viralni posnetek

Najstnika Mike in Lindsey nekega dne ugotovita, da so njuna dolgoletna prijateljska čustva prerasla v zaljubljenost. Mike ji na vsak način želi to zaljubljenost izpovedati, a žal nikakor ne najde primerne trenutka. Ker zamudi priložnost, da bi Lindsey razložil svoja čustva, pride do neljubega dogodka, ki popolnoma spremeni njun odnos. Ko želi Lindsey na domači zabavi vzbuditi Mikovo ljubosumje, gre predaleč s svojim obnašanjem in stvari se močno zapletejo ...

- Tema odraščanja in prevzemanja odgovornosti za svoja dejanja.

Neli Kodrič Filipić: Povej mi po resnici

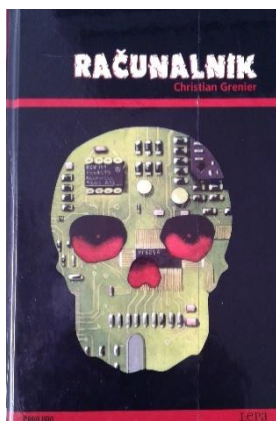

Roman pripoveduje o Simonu, najstniku, ki se znajde v blodnjaku virtualnega sveta. Tu je še Eva, ki po naključju vstopi v njegovo življenje. On prihaja iz razpadle in odtujene družine, ona pa iz urejene in razumevajoče družine. Morda bi srečanje z Evo lahko pomagalo Simonu, da bi se prebudil iz »svojega virtualnega« sveta ...

- Tematika odvisnosti od računalniških iger, odtujenosti v družini, o spletnanju pristnih medčloveških vezi in pasteh virtualnega sveta oziroma pasteh uporabe sodobnih tehnologij.

Katarina Podobnik, šolska knjižničarka

Christian Grenier: Računalnik

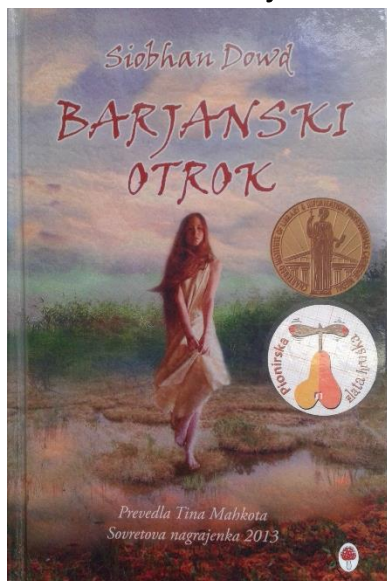

Mlada detektivka z vzdevkom Programerka mora rešiti primer šestih smrtnih žrtev. Vsi mislijo, da so za umore krivi novi računalniki OMNIA 3, vendar se Programerka s tem ne strinja, in poskuša dokazati nasprotno. Kdo je torej odgovoren za serijo smrti uporabnikov računalnikov?

- Tema uvajanja sodobne računalniške tehnologije v naše vsakdanje življenje ter prednosti oziroma nevarnosti le-tega.

Maruša Komat. 7. b

Siobhan Dowd: Barjanski otrok

Na visokem barju v pogorju Severne Irske najdeta 18-letni Fergus, glavni junak tega romana, in njegov stric po naključju zanimivo in srhljivo najdbo - dekleško truplo, zakopano v barjansko šoto.

Bo raziskava pokazala, da je to truplo zakopano že več stoletij ali mogoče tisočletij?

Medtem pa Fergusov brat gladovno stavka v irskem zaporu, saj se želi upreti političnemu ravnanju takratne britanske predsednice vlade Margaret Thatcher.

Bo Fergusu uspelo rešiti družinske težave in spoznati prvo ljubezen?

Pija Marija Kopač, 7. a

Naučiti se reči NE

NE. O, ta beseda, ki jo je treba znati primerno uporabiti. A kaj, ko le znova in znova gledaš v prikupnega otroka, ki je izrazil željo, in na tebi je, ali bo nasmešek do ušes ostal do konca dneva ali pa se bo v hipu izbrisal. Mislim, da je odločitev jasna vsem, a komur ni, jo pojasnim jaz. DA!

Seveda bo prikupnež dobil željeno. To se bo ponavljalo in tako se bo hitro navadil dobiti, kar želi. Pa niso samo otroci tisti, ki jim je treba reči ne. Tudi odrasli so zadnje čase postali prave nadloge in po mnenju ledinske družine jih bo treba ukrotiti. "Moja mama mene čisto nič ne uboga!" užaljeno jeclja ledinka 1. "Meni pa moja nič ne dovoli," pove ledinka 2. Ledinka 3 pa posluša in pravi: "No, odrasel proti enemu otroku je le premoč, če pa bi se zgodil upor, bi morda ti starci le poslušali." Tri prijateljice, ki sestavljajo družino, so se takoj posvetovale in odločile, da je najpametneje, če staršem nastavijo past. Še dobro, da se zavedajo njihove šibke točke: sladkarije. O ja! Odrasli vedno pravijo, da ne bi smeli jesti te sladkobe, saj ni dobra za zobe, sami pa je pojedjo toliko, da jim gleda iz ušes. Toda bodimo iskreni, kdo bi se lahko uprl torti velikanki?

Naše ledinke so se odločile, da vržejo skupaj vso svojo žepnino in kupijo potrebne sestavine. Nato stečejo domov in ledinka 2 je na mizi opazila veliko knjigo z naslovom "Naučiti se reči ne". Zdelo se ji je sila čudno, da mama bere take bedarije. Med popoldnevom pozorno spremlja mamino obnašanje in na vse, kar jo vpraša, je mamin odgovor ne. V takem stanju ledinka 2 ne bo dolgo živela, zato so z operacijo "Torta velikanka" začele že naslednji dan. Ledinka 2 je povabila svoji prijateljici kar v svojo hišo. Dolgo so pekle torto, vendar je naposled uspela. Ko pa je bila le-ta spečena, so vse pospravile in tiho v kotu čakale, da bi zasačile svoje mame. Ko je mama ledinke 2 prišla domov in videla nedotaknjeno, mamljivo torto, je kar poskočila in se zadržala na ves glas: "Uh, hudirja, pogledaj to torto!" Brez pomiselnosti je na vso moč stekla do hiše ledinke 1. Ko je mamo ledinke 1 končno prepričala, da gre zares, sta tekli še do mame ledinke 3, jo pograbili za roko in jo odpeljali k torti. Takoj so se je lotile. "Mmmmm ... Take torte pa že dolgo nisem jedla!" je vzkliknila mama ledinke 1. V tem trenutku

pridejo dekleta in rečejo: "A ni tako, da to ni zdravo za zobe?" Prva mama je v trenutku zardela, druga pa ji je jezo odvrnila: "Dokler ste pod streho svojih mam, ne boste jedle sladkarij! Takšna so pač pravila!"

Ledinke, ki so kar kipele od jeze, so odšle stran. Mama ledinke 3 pa je drugo mamo vprašala: "Od kod ti pa to?" Ta pa ji s ponosom odgovori: "Kupila sem si knjigo Naučiti se reči ne sladkarijam in otroku. Saj veš, da sem vedno pripravljena," in tako so še dolgo kramljale in se sladkale.

Očitno bodo odrasli še naprej vladali, saj so se naučili reči ne. Še bolj hudo pa se piše ledinkam, saj imajo zdaj vse mame ta priročnik. Na žalost!

Živa Krapenc, 6. a

Monolog iz samote

Vsako leto nastopijo božič, praznovanje, obdarovanje, božične večerje itd. In vsako leto se ponovi ista pesem: v vseh časopisih se na veliko piše o »zdravi in okusni prehrani.« V Tedniku je govora o stiskah ljudi na robu preživetja. Zanimivo, v časopisih in člankih pa sami recepti: ... Dodamo jajce, potresemo eno ali dve žlici sladkorja v solato in postrežemo! ... Zdi se mi čudno, kako je vse eko in bio, ko pa dodajamo sladkor v solato!? Zanimivo je tudi, da se mož jezi na ženo, ker je preveč sladkala pecivo, sam pa pelje pet »šesterčkov« kokakole v prtljažniku. Kot da smo izgubili zdravo pamet. Takrat se televizije ne spleča gledati, saj je polno reklam in vsi filmi so na tematiko božiča in novega leta. Na radiu se predvajajo samo božične pesmi. Še zdaj mi v glavi odmeva: Let it snow, snow, snow ... Če pa takrat sneži ali nastane poledica, so vse urgence polne nesrečnikov, katerih zgodbe so si podobne kot jajce jajcu: »Sem šel po cesti, pa mi je zdrsnilo.« Hkrati pa vsi uperijo svoj prst v komunalo, kot da si niso sami krivi, da so padli. Takrat mediji nimajo nič posebno zanimivega objaviti, zato poročila ob 19.00 radi zapolnijo kar z razpihovanjem strahu pred zimo. Novinarji obsežno poročajo o državi, ki sta jo na kolena spravila sneg in led ... Toda ko stopiš na ulico, ugotoviš, da sploh ni slabo.

Urban Albin Turk, 7. a

Naj dan v tem šolskem letu

Zimski športni dan v Avstriji

Najboljši dan v letošnjem šolskem letu je bil športni dan v Avstriji.

V četrtek zjutraj smo se že zelo zgodaj odpravili do Turracher Höhe-ja. Na avtobusu je bilo kljub zgodnjim uram zelo živahno, saj je naša posadka vsebovala Jona in Luko, ki sta poskrbela, da nihče več ni spal. Animirala sta nas z zabavnimi zgodbami iz beatboxala, to pa ni bilo vseh nekaterim učiteljem – pravzaprav nobenemu – zato so nas morali razsesti.

Okoli desetih smo končno prispeli na parkirišče, kjer smo se pripravili na nepozaben športni dan. Pred smučanjem smo pojedli malico in se nato porazdelili v skupine. Gospod Lorin

Möscha je takoj opazil, da deklet iz osmih razredov ni veliko, zato nas je določil v svojo skupino. Ko smo že mislile, da bomo lahko končno začele smučati, nam je učitelj naročil, naj se še ogrejemo. Ogrevanje je vsebovalo prevale na snegu in podobne nesmiselne vaje.

Nato smo se končno podali na bele strmine – no, če bi modro progo nagnjeno za 5 stopinj lahko tako imenovali. Po nekaj spustih smo se odpravili še na rdeče in črne proge. Preizkusili smo tudi ski park.

Športni dan pa za vse seveda ni potekal po načrtih, saj si je Nik iz 7. razreda zlomil roko. Zato smo morali zamenjati vodiča – zdaj nas je spremljal gospod Janez Podgoršek.

Po treh urah smučanja smo naredili odmor za malico. Dekleta iz osmih razredov smo si naredila pravo pojedino, ki je vključevala pečen krompirček, domač marmorni kolač, sadni čaj in več nezdravih prigrizkov.

Kmalu smo se spravili nazaj na smuči, čeprav smo bile vse tako site, da smo se komaj premikale. Smučali smo še nekaj ur, a dan na smučeh se je počasi zaključeval.

Pospravili smo smuči ter se vrnili na avtobus, takrat pa se je zabava šele zares začela. Glavna akterja sta bila seveda že zgoraj omenjena Jon in Luka. Zabavali smo se ob slovenskih pesmih in njunemu blebetanju. V Ljubljano smo prispeli v poznih urah, a smo bili še vsi polni energije.

Te zabave se z besedami ne da opisati, zato sva priključili tudi sliko.

Tea Caharijas & Uma Jordan Ferbežar, 8. a

Najboljši dan je bil za naju prvi september, ker sva po dolgem času znova srečala vse sošolce, zato smo se imeli zelo lepo. Učitelji tudi niso bili preveč strogi, zato smo se lahko sprostili bolj kot po navadi. Takrat sva tudi spoznala nove učitelje. Med njimi so: Vlado Štribl, Nina Zadel, Bojana Polak, Tina Brilej ter Marjanca Mihelič.

Arne Sven Sikošek in Jon Napotnik, 8. a

Najboljši dan v šoli je bil 23. 12. 2016. Bil je dan pred novoletnimi počitnicami, ko praktično nismo imeli pouka in zaradi tega ni bilo nobene naloge.

Dan smo začeli z eno uro medgeneracijskega druženja s 3. a, s katerim smo povezani že od šestega razreda. Najprej smo se prvih 15 minut igrali družabne igre. Potem sta pa Kristina in Omar vodila kviz, v katerem smo se skupaj s tretješolčki preizkusili v splošnem znanju o živalih, planetih, Sloveniji in pravopisu.

Po malici smo imeli razredno uro z gospo Vidrih, ki je nadomeščala našega sorazrednika gospoda Hermana. Pri tej uri smo se preizkusili v poznavanju živali.

Pri razredni uri z gospo Štular smo se med seboj obdarovali z zanimivimi in nenavadnimi darili, ki so bila zavita v časopisni papir, da ne bi izvedeli identitete svojega skrivnega prijatelja. Zelo smo se zabavali.

Nato smo še uživali v predstavi, ki so jo pripravili učenci gledališkega krožka, mladinski in otroški pevski zbor ob pomoči učiteljev. Poslušali smo tudi nekaj skladb, ki so jih izvajali nekateri učenci.

Sara Kos, Maruša Milharčič, 8. a

Najboljši dan je bil enkrat marca, ko smo imeli namesto etike športno. Imeli smo gospoda Lorina, s katerim smo šli na igrišče. Nekaj časa smo se vsak zase zabavali, nakar smo se nekateri začeli počasi zbirati okoli gospoda Lorina, s katerim smo se nekaj časa pogovarjali o nepomembnih stvareh. Postopoma je pogovor prešel na filme. Gospod nam je pripovedoval o filmih, ki si jih je ogledal, in nam priporočal ogled. Zabavali smo se in se smejali, nato nam je zvonec pokvaril veselje.

Anea Abdić, Alma K. Tadel, 8.a

Nekoč nekje

Nekoč pozimi, v najbolj moderni hiši daleč naokoli, je živela kraljica Brinaj. Ko je pri oknu šivala svojo super usnjeno novo motoristično jakno, se je zbodla in tri kapljice krvi so padle v sneg. Takrat si je Brina, kraljica vseh naselij, zaželela otroka, ki bi bil prav tako kul kot ona ter bi vladal vsem naseljem naokoli.

Želja se je uresničila. Svojega otroka je poimenovala Tara Car. A kmalu po rojstvu je doživela prometno nesrečo z motorjem. Ni mi nilo dolgo, kar se je kralj Lev poročil z ošabno, zdaj novo kraljico naselij, Petjo Hul. Petja je vedno hotela biti tako kul in premožna kot Brina. In končno ji je uspelo prilesti na prestol. Petja je imela čarobno pudernico, ki jo je vsak dan vprašala: »Pudernica, pudernica v roki, povej, katera najbolj kul v naseljih je teh?« Pudernica ji je odgovorila: »Najbolj kul v naseljih ste vi, kraljica.« Tako isto vprašanje ji je kraljica Petja zastavila vsak dan in odgovor je bil vedno isti. Leta so minevala in Tara je rasla. Ko je nekega dne kraljica spet vprašala pudernico, ji je le-ta odgovorila: »Najbolj kul kraljica vi ste pri nas, Tara pa tisočkrat bolj kul od vas.« Ko Petja od jeze Tare ni mogla več prenašati v svoji bližini, je slugi naročila, naj jo odpelje v najbolj bedno vas daleč stran, kjer ne bo več našla domov.

Sluga jo je pustil in Tara je sama taval po bedni vasici. Kraljica je vse Tarine šminke, pudre, lake, nalepke in knjige vrgla stran in jih uničila. Spet je vprašala pudernico, a pudernica ji je odgovorila enako, da je Tara še vedno najbolj kul. Petja je bila jezna, saj je mislila, da je uničila vse.

Tara je v vasici spoznala male bedne palčke: Gala, Davida, Roka, Anžeta, Aceta, Merisa in Tima K. Tara jim je prala in jih učila, kako biti kul. Palčki so bili navdušeni. Kraljica jo je prišla ubiti, a palčki so jo branili in uničili Petjo. Tako je srečno živela naprej in postala kul kraljica Tara vseh naselij.

P.S.: Verjetno ste nestrpno čakali na zadnji del, ko Tara oz. Sneguljčica spozna princa. No, takole povem, trenutno ima že veliko snubcev, a se še ni odločila.

Tara Car, 6. b

Kaj smo v 5. a izvedeli o Rdečem križu? Zanimivosti nam je povedala prostovoljka.

- Ustanovitelj RK je bil Henri Dunant. (**Aleksander Gerbec**)
- Ustanovitelj RK je bil iz Švice. (**Umbertino Potočnik**)
- H. Dunant je ustanovil RK, ker je videl, da v vojni med Francozi in Avstrijci ne nudijo dovolj zdravstvene pomoči. (**Zoya Dora Beus**)
- Prostovoljci RK imajo zaposlitev v različnih poklicih (npr.: učitelj). (**Liza Marinko**)
- Ob klicu na številko 112 ljudje povemo premalo točnih osnovnih podatkov. (**Ajda Tavzes Cirman**)
- Države imajo različne znake za RK. (**Tian Lan Pignar**)
- Ko kličemo pomoč na 112, se ne smemo hecati. (**Janez Ivan Pirih**)
- H. Dunant je zapisoval besede umirajočih. (**Rupert Jelnikar Mrak**)
- Na RK ne sprejemajo tablet. (**Emelin Vid Novak**)
- H. Dunant je pomagal vsem, ne glede na narodnost. (**Tara Andrić**)
- Pri RK sodelujejo tudi usposobljeni psi. (**Lina Senica**)
- RK združuje več kot 200 držav. (**Matevž Lobnikar**)
- Prostovoljci imajo treninge enkrat tedensko, dvakrat na leto imajo daljše sestanke. (**Iza Napotnik**)
- Na RK pregledajo vsa oblačila, preden jih darujejo naprej. (**Nik Fidanovski Kerševan**)
- Znak RK (rdeč križ na beli podlagi) je obrnjena švicarska zastava (bel križ na rdeči podlagi). (**Aleksandar Pejaković**)
- Pri RK pomagajo tudi policisti in lavinski psi. (**Tristan Barbaroša**)
- Ob klicu na 112 se jim številka telefona izpiše. Vsebinsko klica lahko poslušajo v počasnem posnetku. (**Pia Lesjak**)
- Nekatere države namesto rdečega križa uporabljajo rdeči polmesec ali rdeči karo. (**Veronika Lucija Pirih**)
- Prva zatočišča RK so bile cerkve v bližini bojišč. (**Zara Čater**)

Snemanje filma Pastirci

Drugo uro nam je gospa Šilc pri izbirnem predmetu gledališki klub naročila, naj napišemo scenarij, po katerem bomo posneli film. Scenarij mora biti povzet po knjigi. Ela, Pija Marija, Pia in Brina smo bile skupaj v skupini. Odločile smo se za knjigo Pastirci. Naslednjo uro gledališkega kluba smo začeli s pisanjem scenarija. A na našo »srečo« se nam je ves scenarij izbrisal. Zato sva Pija Marija in Brina napisali scenarij pri njej doma. Čez sedem dni smo se spet zbrali pri gledališkem klubu. Vadile smo igro. Že naslednji dan smo se namreč odpravili na Božco nad Bovcem. Na pot smo se odpravili že ob 6.25. Vozili smo se tri ure, vmes pa smo imeli še postanek in si šli ogledat jamo. Ko smo prišli, smo pojedli nekaj kruha s salamo, nato pa smo se šli preobleč v kostume. Potem smo začeli s snemanjem. Iskali smo koze, ki jih ni bilo, in tako smo obtičali s samo nekaj sekundami filma. Med vračanjem do hiš smo posneli še dve fotografiji za gospo Šilc. Takrat je Pia reševala gosenice, za katere se je izkazalo, da so strupene. Po kosilu smo nadaljevali s snemanjem. Prvi prizor smo prihranili za kasneje. Snemanje je šlo kot po maslu do četrtega prizora, ko sta morali Pija Marija in Brina stepsti. Tudi to jima je uspelo. Po končanem snemanju smo se pridružile molži koz. Ves dan smo se zabavali. Pot nazaj je minila veliko hitreje. Domov smo prišli šele ob pol enajstih in opravili domačo nalogo ter učiteljici poslali slike v kostumih. Zahvaljujemo se Piinemu očetu, ker se je odlično izkazal v vlogi snemalca, in mami Pije Marije, ki je prevzela vlogo direktorice snemanja in vse organizirala.

Sedaj nas čaka še obdelava posnetkov. Komaj čakamo, da bomo film lahko predstavili vsem Ledincem.

Brina Birsa in Ela Marja Kolečnik, 7. a

Jesenske pesmi

Ko se poletje končuje, vsako leto prihaja jesen. Listje na drevesih pa tudi iglice macesna začnejo rumeneti, rjaveti in na koncu odpadejo. Noči postajajo vse daljše. Jutranja slana beli travnike in uničuje babičine lončnice. Lastovke odhajajo na jug, ježki nabirajo sadje in medvedi se pripravljajo na zimsko spanje. Megla prekriva ljubljansko kotlino kot pokrov lonca, sonce pa vedno manj sije.

A z jesenjo se tudi odprejo šolska vrata, s tem pa tudi novo, sijajno igrišče. Sošolci si pripovedujejo dogodivščine in spoznavamo nove učitelje pa tudi kakšen nov sošolec se najde. Skratka jesen je krasna.

Kristjan Gradnik, 6. b

Jesen

Listje rumeni,
v soncu se zlati
ter v vetru vrti.

Ptice letijo stran,
toplote je vedno manj,
začenja pa se veliko živalskih sanj.

Poletje je s sabo vzelo toploto,
nam pustilo skupno samoto,
v srca pa zasadilo trdoto.

Janez Čater Timer, 6. b

V naše mesto je že jesen zavila
in ga v pisane barve ovila.
Jesen zamuja nerada,
ko pa pride, je prava parada.

Rdeča, rumena in rjava,
to je prava barvna zabava.
Ko pa odide,
teta zima pride.

Vendar se spet vrne naslednje leto
s svojo veliko barvno paletto.

Ana Maroša, 6. b

Moja jesen

Počasi septembra se prikradla je,
še opazila je ne bi,
a videla sem moža,
ki v suhe veje zre.

Sonce se je utrudilo
in čedalje počasneje na nebo lezlo.

Občudovala sem ga,
zdelo se mi je kot goreče žezlo.

Vreme se je umirilo,
ljudje so manj vpili,
medtem ko so zadnje sončne žarke
lovili.

Takrat pa kar naenkrat
me je malo podhladilo.
Res je, tako se je zgodilo.

Tara Car, 6. b

Zjutraj se zbudim
in v sobi mraz občutim.
Vprašam se, ali jesen gostimo,
ko pri nas je, kot da bi stopil v
zimo.

Zagrne se in rečem ne, ne, ne,
ker šola se začela je.

Rok Levstek Studen, 6. b

Pride jesen, otroci v šolo norijo,
 buče na vrtovih žarijo.
 Za dva delamo v šoli,
 kot da smo knjižni molji.

Ker bo kmalu za pobrat krompir,
 od šole bomo imeli mir.

Jesen pa se prevesi v zimo
 in kmalu leto spet bo mimo.

Gal Šoukal Avsec, 6. b

Jesen
 O, jesen, ti prelepa,
 polna zvokov šumečih,
 barv bleščečih in listov rdečih.

Zdaj pripravljaš nas na zimo polno mraza.

Medvedi so se že v brloge napotili,
 kjer bodo prespali mrzel letni čas
 in smrčali na ves glas.

David Novak, 6. b

Jesenske lepote
 Tako rumeno in rdeče je vse,
 seveda, jesen spet prišla je!
 Dan krajša se,
 zato že zjutraj opazujem zvezdice
 Ko na skiroju v šolo hitim,
 opazim vse lepote te.
 Jeseni trgatev se začne,
 kako rad imam grozdje vse!
 Veselim se hladnih dni,
 ko po kostanju zadiši.
 Najbolj pa me veseli,
 ker me danes čakajo počitnice!

Tim Kernc, 6. b

LIKOVNA PESEM #22

Težko je verjeti, da
je to res, ampak v meni nastal
je potres. Vsakič ko srečam te,
srce zadrhti in vem, da v
mislih obstajaš le
ti.

Vsako besedo, ki spraviš
iz ust, zame je kot nekaj, čemur pravimo
pravimo pust. V tvoji bližini
srce ropota kakor takrat,
ko boben
igra.

Všeč so mi dnevi, ko
skupaj sva midva, saj takrat se cel svet
z nama krohota. Metuljčki v trebuhu
in iskre v očeh, to je trenutek
ko me spraviš v
smeh.

Srce pa postane kot
ogenj, ki gori, ključ do njega pa
imaš vedno le ti. Spominjam se
dnevov in noči, ko tebe
so sanjale moje
oči.

Tvoje oči in ta tvoj
nasmeh, to je moj ključ za nov šolski
uspeh. Tvoja lepota pa da mi
navdih, da vsak dan v
glavi mi nastane
prepih.

Srce poskakuje
in skače do neba, takrat ko zasliši, kako
tvoj srček igra. Tvoja bližina me
zmede za dva, zato pa se
kdaj kakšna beseda
poigra.

S tabo se svet
vedno lepši zdi, saj za vse vedno nekaj
najdeš, kar me nasmeji. Nikoli ne
rečeš besede, ki boli, zato
pa vsak srček po tebi
hrepeni.

Nikoli ne bom pozabila,
kaj očaralo me je, saj tako svet s tabo veliko
lepši je. In vedno v mojih mislih
boš ostal, tudi takrat, ko
boš od mene daleč
stran.

Špela Lara Potočnik, 9. a

Pivci hrupa

Vse tiho, vse strašno je tu okoli.

Nikjer ni ne ptičjega petja,
ne šuma dreves, vse so pobrali,
vse utišali.

Ni slišati smeha veselih otrok,
tišina je tiho,
kot da so kamni povsod.

V šolah, v vrtcih, kot da bi vsi
umrli.
Nobenega zvoka več se ne sliši,
življenje je takšno,
kot da bi vsi izumrli.

Vse so pobrali, vse so zažgali,
nič niso nam dali,
ti pivci tišine!

Marjeta Čater Timer, 7. b

Želja

Na svetu je tisoč želja,
a vsaka je posebna.
Vsaka je radovedna,
v vsako se zazre moj kanček
življenja.

Elizabeta Ivanc, 7. a

Zvezde

Zvezde na nebu
žarijo, svetijo
in kdaj celo
kakšno željo izpolnijo.

Vsak ima svojo zvezdo,
ki mu kaže prave poti
in sveti v temi.

Ampak ena še posebej sveti.
Taka ni za navadne ljudi.
Tista je moja
in tvoja.

Pia Kreže, 7. a

Drobtinica

Vsi kdaj potrebujemo topel objem
in toplih besed prijazni zven,
a morda tudi drugi potrebujejo
nas,
morda tisti, ki štet jim je življenja
čas.

Pija Marija Kopač, 7. a

Drobtinica

Vsak človek se rodi,
da na svetu kaj naredi.
Pa naj pobere smeti,
ali pa se le revežu nasmeji.

Tjaša Šadl Potočnik, 7. a

NADA

(Kraljevski spev)

Najbrž sploh ne veste, da sem živ,
saj ni dolgo, kar začel sem biti,
niti srček mi še ni zabil,
a to nič ne bi smelo pomeniti.
Pravite, da zdaj sem le zigota,
a oprostite mi, saj to je zmota!
Kaj sploh določa nam življenja
krog,
država, vlada, narava ali bog?
Mi sploh pravica kakšna zdaj
pripada?
Zdaj lahko le upam, čisto ubog:
o, mama, mama, prosim, imej me
rada!

Zdaj že vso krivdo nase sem dobil,
kot da se jaz sploh ne bi smel
zgoditi,
kot da sem vse slabosti zagrešil,
čeprav za zdaj ne morem nič
storiti.
Prav res ne vem, zakaj vsa ta
togota,
in zdaj sem že gotov: to je
pomota.
Panika je je vsepovsod okrog,
da ne igrajo več starševskih vlog.
Zaupanje vanje hitro mi upada:
kaj če mi izberejo slab epilog?
O, mama, mama, prosim, imej me
rada!

V tem času sem se dosti bolj
razvil,
življenja (skoraj) se ne da prikriti,
s tem še več panike sem povzročil,
kot da hočejo se me znebiti!
Ne vem, kaj se jim v mislih mota,
le da ne grejo na kriva pota.
Zanje težava sem, večni krog,
jaz hočem življenje, mavrični lok!
Strah pred njimi me stiska kot
ograda,
zato se mi izvije obupan stok:
o, mama, mama, prosim, imej me
rada!

Moj strah se je še okrepil,
ko sem jih slišal govoriti,
kot da bi bil česa kriv,
da bi me morali ubiti.
Kot bi bil ničvredna krota,
nad mano se tiho kuje zarota.
Le kaj je lahko sočuten vzrok,
da kruto umre nedolžen otrok?
Ta misel me strupeno zbada
tja od laskov pa do nog:
o, mama, mama, prosim, imej me
rada!

Zdaj le čakam, da se bom rodil,
da mi ne bodo mogli nič storiti,
a če mi bo kdo prej že kaj storil,
bom šibek in ne bom se mogel
braniti.

Sem kot v viharju izgubljena flota,
kdo v tem boju naj mi bo porota?

Če lahko bi spustil kakšen zvok,
bi kričal in zatrobil bi na rog:
jaz nočem iti v globino Hada!

Med vsemi klici ta bo najbolj
mnog:

O, mama, mama, prosim, imej me
rada!

Ko molk prekinil bo moj prvi jok,
želel si bom le nežnih, toplih rok.

A moj edini porok je le nada,
kakor porok je vseh nas otrok.

O, mama, mama, prosim, imej me
rada!

Marta Lajevce, 8. b

Tine

Ko pomlad v kraje pridrvi,
tudi Amor prileti.

Ko njegova puščica vTineta sfrči,
se Tinetu svet na glavo postavi.

Ko Uršika mimo švigne,
se Tinetu kot psu cedijo sline.

Nato se Tine končno skupaj
sestavi,

svoja čustva pove,

Uršika misli, da ni pri pravi.

A kaj češ, ljubezen pač vsem ne
gre.

Ela Marja Kolečnik, 7. a

Življenje

Življenje je težko.

Ima vzpone in padce,
kdaj tudi pečene rakce.

Vsak dan je nov izziv,
ki ga moramo sprejeti.

Vedno ni vse lepo in prav,
kdaj je treba tudi kaj podreti.

Polno je čustev in občutkov,
včasih lepih,

in včasih prekletih.

Na koncu koncev,
se vse izide,

tudi pečenje jabolčne pite.

Gaja Bajželj, 7. a

Ušesa

Ušesa ne marajo biti v tišini,
takrat se počutijo kot v meglini.

Vendar pa ne prenesejo tudi hrupa,
na primer takrat, ko tovornjak zahupa.

Najrajši poslušajo norosti
in velike skrivnosti.

Še rajši pa prisluškujejo,
in pravil ne spoštujejo.

Včasih gre skozi eno uho notri kaj,
skozi drugo pa ven in ne vrne se nazaj.

Ušesa se hitro napnejo takrat,
da lahko slišijo, kaj bo zašepetal škrat.

Tjaša Šadl Potočnik, 7. a

Pesmi

Pesem se piše s srcem
in ne samo z rokami, in to
velikokrat, ko migaš z nogami.

Pesmi se ne pišejo samo poleti,
ampak tudi takrat,
ko ti mama reče stopnišče pometi.

Barve

V barvah neznani je čar,
barve niso le pojem, beseda, stvar,
barve so tihe, vpadljive ali žlahtne,
barve so velike okrogle in majhne.

V barvah slikar vidi svoj čar,
V barvah jaz vidim vsako stvar,
V barvah je ljubezen zapisana,
V barvah je risba narisana.

Barva predstavlja zeleno drevo,
Barva predstavlja modro nebo,
Barva predstavlja sonce in temó,
A vedi nekaj: barve nikoli ne umró.

Pija Marija Kopač, 7. a

Takrat ti v domišljiji nastane veselje
in iz besed nastane zlato polje.

Če ti iz misli ne prileti beseda,
tudi kdaj vprašaš očeta.

Krenare Shabani, 7. a

Življenje

Življenje je na svet
priklicalo novo žarenje.
Dete se je rodilo v
porodnišnici v Ljubljani,
kjer se rodijo vsi mladi cicibani.

Ko se je otrok razvil, je ugotovil,
da novo življenje bo naredil.

Črt Golob, 7. a

Resnica

Sedel sem na trgu in gledal ljudi,
mrkih obrazov in motnih oči,
bežali so mimo v prepričanju, da
so sami.

Kako zapleten ta svet je lahko,
če želiš podariti nasmeh in podati
roko,
pogled ljudi pa ostaja hladen in
bled.

Ko srce ne najde več lepih besed,
da z drugim delil bi jih, počutil se
živ,

raje v osami bi zgnil.

Nik Hrovat, 7. a

Maj

Maj je mesec mojih sanj,
takrat se prebudimo iz zimskih spanj.

V maju se vsa narava razcveti
in z njo vred tudi mi.

V šoli dobivamo slabe ocene,
medtem ko s fanti hitimo na zmenke.

Ptički pojejo veselo

in jaz - kot da bi vse pred mano ponorelo.

Zato komaj čakam, da bo kmalu junij prišel
in nori maj odšel.

Počitnice bomo imeli
in spet bomo mirno živeli.

Elizabeta Ivanc, 7. a

Naš svet

Glej tisti planet,
zdi se mi, da je to naš svet.

Ime mu je Zemlja.

Zemlja je nekaj posebnega,
in neprecenljivega.

Zavedaj se,
da ni še ene.

Luka Žagar, 7. a

Oči

Lej, ona te gleda,
in si prepeva.

Stopi do nje,
in jo poglej v oči.

Ko sem jo pogledal v oči,
se mi je svet zavrtel pred očmi.

V očeh se prenaša vse,
ni ti treba govoriti, pogled pove
vse.

Luka Žagar, 7. a

Pomladni dan
Danes je prvi
pomladni dan,
s soncem obsijan.

Glej zvončki in trobentice
že trobijo, zvonijo in zbujajo
ves travnik, poln cvetic,
a te se trmasto kujajo.

V trenutku se
sonce zakrije in
dež po njih rosi,
glej, zdaj so vse budne
in z rastjo začno.

Eva Slana, 7. a

Možgani

Možgani izgledajo kot kup klobas,
a je včasih z njimi kar velik špas.
Možgani pa so včasih čisto preč,
še posebej, če vidijo punco, ki ti je
všeč.

Možgani imajo v sebi palčke,
ki vse stvari, ki jih izveš,
pospravijo v predalčke.

Če pa možgane slučajno razjeziš,
oni poskrbijo, da pamet izgubiš.

Zato poskrbite, da možganov ne
razjezite,

drugače lahko v šoli
slabo oceno dobite.

Lan Kutin, 7. a

Usoda

To, kar te doleti, je usoda,
lahko je srečna ali nesrečna,
a zagotovo ni večna!

Eva Slana, 7. a

Oblak

Črn oblak nad mano se drži
že ves dan,
kot zapoznel vlak,
se počasi umika stran.

Brina Birska, 7. a

Ušesa

Ušesa poslušajo svet,
slišijo vsak nasvet,
slišijo zvok z višin,
slišijo zven skomin.

Včasih ne slišim mame,
ki reče: »Pospravi smeti!«,
čeprav vem, da je dobro zame,
da pospravim vse stvari.

Brina Birska, 7. a

Moje najlepše SMS sporočilo
Mami, jaz ne vem, kaj bi brez
tebe.

Vedno mi stojiš ob strani, me
spodbujaš in mi pomagaš, če česa
ne znam.

To zelo cenim in te imam zelo rad.

Jakob Merlak, 7. a

Vem, da bo to zvenelo čudno, ko sem
te prvič zagledal, si v meni vzbudila

pozornost.

Upam, da čutiš isto do mene, kot jaz
do tebe. Pridi v soboto v kino.

Imam te rad.

Črt Golob, 7. a

Drobtinica

Vse mine,
dobro in slabo,
a čisto vse
ne gre v pozabo.

Urban Turk, 7. a

Pesnik se v pismo
vživi, poskusi ga
napisati tako, da
bi se tudi ti.

Pisma piše z domišljijo,
tako smešno in zapeljivo.

V njih vloži veliko
truda, to se mu
ne zdi zamuda.

Vendar takšne mode je konec,
pismom odzvonil je zvonec.

Pišejo jih le še starši,
mladi imajo SMS rajši.

Nik Ivanković, 7. a

Oprosti, ker sem se tako nesramno obnašala do
tebe v šoli. Imaš v petek po violini kaj časa, da bi
šli skupaj na sladoled (jaz bi plačala)?

Mami, hvala ti, da si me podprla pri sporu s Tinjo,
za to sem ti zelo hvaležna. Rada te imam, ker si,
kar si. Všeč mi je, kako tvoji lasje plapolajo v vetru
in kako se tvoje oči svetijo v soncu. Hvala, ker si tu
z menoj.

-:)(: =)(= ;) -

Kako povedati dekletu/fantu, da ti je všeč?

Dekletu poveš, da ti je všeč tako, da se ji najprej predstaviš.

Potem jo povabiš na sladoled ali pijačo.

Medtem ko se pogovarjata, ji poveš nekaj zanimivega.

Nato ji poveš, kaj si misliš o njej ali jo pohvališ.

Na koncu ji poveš, da jo imaš rad.

Črt Golob, 7. a

Greš k izbrancu, globoko zajameš sapo, ga pogledaš in mu rečeš, kar pač imaš povedati ...

Na primer: Iskala sem nekoga, ki bi mu lahko posvetila vso svojo pozornost. Zdi se mi, da bi s tabo to šlo ...

Andrea Paunović, 7. a

Ko hočeš nekomu povedati, da ti je všeč, ne smeš nikoli začeti govoriti kar naravnost. Moraš iti po ovinkih, da se oseba malo sprosti. Za začetek je dobro izbrati pravi trenutek za to. Dobro je začeti s komplimentom ali pohvalo. Zatem mu/ji poveš kaj lepega o njem/njej. Na primer o njegovih/njenih očeh.

Primer:

Živjo, Jani. Danes si dobro igral, zdi se mi, da bi morali zmagati. Super mečeš na koš. Tvoje oči se svetijo kot ocean in tvoj obraz tako žari, ko se smeješ, nihče nima takega nasmeha. Veš, všeč si mi.

-:)(:=(=;-

KO TI ZAKRULI V ŽELODCU

Burger na moj način

Burger je dobra, a zelo nezdrava hrana, zato ne priporočam, da ga jeste pogosto. A ko ga, ga lahko pripravite na naslednji način.

Potrebovali boste:

- četrtino čebule
- eno govejo ali mešano mleto
- pleskavico

- nekaj listov zelene solate
- rezino sira
- žemljo ali kaj podobnega
- tri rezine paradižnika

In za omako:

- majonezo
- gorčico
- tekoči jogurt
- sol
- poper
- limono
- koriander

Priprava omake:

V majhen kozarček stisnemo okoli dve čajni žlički majoneze, dodamo $\frac{3}{4}$ žličke gorčice ter zmešamo. Med mešanjem postopno dodamo žlico in pol jogurta ter omako posolimo. Dodamo malo popra, koriandra (suhega) in zraven stisnemo $\frac{3}{4}$ žličke limoninega soka. Vse skupaj zmešamo in poskusimo.

Za pleskavico:

Na drobno narežemo $\frac{3}{4}$ čebule, jo zmešamo s pleskavico in oblikujemo v malo večjo pleskavico od žemlje, saj se ob pečenju skrči, ter damo peči. Ko zapečemo eno stran pleskavice, jo obrnemo in nanjo položimo rezino sira, ki se bo, medtem ko se bo meso popekalo še na drugi strani, stopil.

Zadnji korak:

Na pol prerežemo žemljo in na spodnji del položimo pleskavico. Na zgornji del žemlje namažemo omako. Na vse to položimo solato in nanjo dodamo paradižnik ter skupaj sestavimo.

Dober tek in uživajte.

Lan Möscha, 9. a

KAKO DO DOBRIH OCEN?

Lepo pozdravljeni, ledinski učenci!

Začelo se je novo šolsko leto in ponovno se nam približujejo ocene. Vem, da letos ne bo tako naporno kot lani, saj ste se verjetno že pripravili na šolo v zadnjem tednu počtnic. Nekaterim v lanskem šolskem letu ni šlo preveč dobro, ampak bomo letos s skupnimi močmi pomagali drug drugemu, da bomo izdelali šolsko leto, kot se za gre. Vsem, ki ste imeli lansko leto kakšne težave, svetujem, da se učite sproti in vsak dan ponovite snov, ki ste jo obravnavali v šoli istega dne. Če pa opazite, da vam snov ne gre, obiščite dopolnilni pouk ali pa prosite učitelja za dodatno razlago. Na šoli bomo letos uvedli inštrukcije, na katere bodo lahko hodili učenci, ki jim učenje ne gre dobro od rok. Inštrukcije bodo zastonj, saj jih bo plačala Evropska zveza skupnega učenja. Seveda pa ne bo potrebno veliko takih inštrukcij, saj vem, da bomo s skupnimi močmi povozili težke teste in spraševanja. Za dopolnilni pouk pa je rezervirana predura vsak teden v ponedeljek in četrtek. Za snov, ki jo boste obravnavali, se boste zmenili s profesorjem na dan inštrukcij.

Dobrim ocenam naproti v 2016/2017

Vaš psiholog, **Lan Möscha**

English pages

Hiking in Slovenia – one week hiking plan

If you are planning to spend this summer exploring some beautiful spots in Slovenia, here you have some great ideas!

DAY 1: WALKING IN CENTRAL LJUBLJANA

The centre of Ljubljana offers many sights to see. You can walk through the streets, up the castle and enjoy the view from the tower. On Saturday you can visit the market. If you go to the centre on a Sunday, you can visit the flea market.

Some other sights: the National Gallery with the original Robba Fountain and the Opera House, the Prešeren Square with Prešeren Monument, the Congress Square with the Ursuline Church on top and the Slovenian Philharmonic at the bottom, the Republic Square, the Old and the New Square. If you're looking for the best ice-cream in town go to the Prešeren Square. The ice-cream stalls are everywhere.

DAY 2: VELIKA PLANINA

If you want to visit Velika Planina, you can take a cable car to the top or you can walk. On Velika Planina you can enjoy the beautiful scenery of the Alpine dairy cottages. There you can try some delicious dairy products such as cottage cheese, sour milk and some local dishes such as Kranjska sausage and zganci with cracklings. It is a must to hike and visit the lovely church at the top as well.

DAY 3: KRN LAKES AND TRENTA VALLEY

For mountain lovers you can visit Krn Lakes. You park your car in Lepena and hike for about two hours to the main lake. Enjoy the scenery of clear blue water while you are walking around the lake. For empty stomach you can try a local dish at the nearby cottage. If hiking is too much for you then you can rent a bike and ride through Trenta Valley. This is a great experience as well.

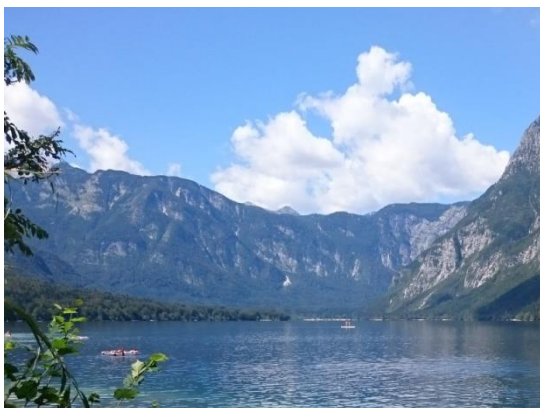
DAY 4: ŠKOCJAN CAVES

The Karst region is famous for the caves and Škocjan Caves are one of them. Before going into the caves you must see the multimedia presentation to learn more about them. Take a guided tour through the cave, have fun observing the bats and do not be afraid to walk over the high bridge with water storming below. It is like being in a Harry Potter film! Afterwards, take a short tour to see the lovely Primorska villages in the neighbourhood.

DAY 5: THE SLOVENIAN COAST

Although the Slovenian coast is only 47km long, it offers some fascinating scenery. You can spend your morning exploring the tiny streets of Piran and have an ice-cream in Tartini Square. In the afternoon take a walk from Piran to Portorož. For those who love the view from above, take a flight over the Slovenian coast from Portorož. Enjoy the beautiful sunset at the Sečoveljske soline.

DAY 6: LAKE BOHINJ

I recommend you spend the last day exploring Lake Bohinj in the Gorenjska region. You can go swimming, kayaking or you can take a boat trip across the lake. In the afternoon you can try climbing at Pod Skalco climbing area. If you have time, then you can stay the night in a lovely camp by the lake.

DAY 7: RELAX AND DO NOT FORGET TO BUY SOME FANTASTIC SOUVENIRS!

Text and photographs by Pia Marija from 7a class

You and me

Every day I wake up at around 6.30 to an annoying ringtone of my smartphone.

I go to the bathroom to brush my teeth and wash my face.

Then I go to the kitchen where I first play some music and I make myself a cup of tea. I often find it hard to decide what to eat. I eat my breakfast in peace and quiet.

When I'm done drinking my tea, I go comb my hair and then I get dressed.

I usually have some time left so I sit at the kitchen table and do the homework I should have done the day before. Or, I think about him- will he look at me at school today?

Then I put on my shoes, grab my keys and head to the bus station.

I mostly wake up at about 5.30, when the shooting and bombing start.

I wash my face with the water from a bucket in the corner of the room.

I haven't brushed my teeth in months, I don't have a toothbrush.

I try to find something eatable in the cupboard, but there is usually no food, and the humanitarian aid arrives only once a month. I am happy with whatever food I get.

I always wear the same dirty clothes, because we do not have a washing machine or money to buy new ones.

After that, I just sit on the floor and think about my old life before the war. Simple things, like eating chocolate, watching movies, reading books, lying in a warm, comfortable bed, being loved... I often think about Ranim- where is she? Is she even alive?

I cannot go out because it's too dangerous and the whole city is in ruins. How I wish I could go back to school!

Tea Cahrijas, Uma Jordan Ferbežar, Jon Napotnik, 8. a

English wordsearch

If you are planning to visit an exotic place this summer, you might come across some of the animals below. Try to find them in the holiday wordsearch!

SNAIL	BARRACUDA	DOLPHIN	OCTOPUS	GECKO
COBRA	WHALE	SHARK	TURTLE	PIRANHA
SHELL	CAYMAN		SEA SNAKE	STARFISH
PYTHON				

S	T	A	R	F	I	S	H	M	W	O	H	P	S
O	C	T	O	P	U	S	A	B	H	R	L	Y	N
X	I	T	U	R	T	L	E	M	A	S	E	T	A
C	C	O	B	R	A	K	A	L	L	P	S	H	I
D	A	Y	C	Q	M	L	K	U	E	Y	W	O	L
E	Y	S	S	H	A	R	K	V	Y	L	Z	N	B
F	M	N	E	Y	L	Y	P	I	R	A	N	H	A
C	A	G	A	O	D	L	C	G	W	U	A	K	R
O	N	E	S	V	O	L	C	O	E	S	J	A	R
S	S	G	N	G	L	P	H	R	I	C	B	K	A
R	I	K	A	R	P	E	O	F	A	O	K	L	C
A	J	S	K	T	H	K	W	M	R	N	L	O	U
M	S	K	E	Q	I	W	S	H	E	L	L	S	D
V	R	O	S	L	N	C	U	V	R	P	L	N	A

Now read the definitions and guess the animals.

_____ It has a shell and no bones.

_____ A ferocious fish, could be dangerous to people. It isn't a shark.

_____ A friendly, smart animal. It stays in a group and sleeps with one eye open

_____ A soft creature with eight tentacles. It lives on the sea bed.

_____ A small and deadly fish with sharp teeth.

_____ It is related to alligators, lives in South America.

_____ A giant sea animal that has lungs.

_____ It squeezes its pray to death.

Well done!

Grega and Dimitrij from 6a class

Slower than dear Sid the sloth,

slower than my dad

when we are in a hurry,

slower than an hour hand

during maths class,

slower than Anea when

we are already late,

slower than the moon

pacing the sky.

When you see a flower

grow, you think that's

the slowest things can go?

Slower than I am in the morning,

nothing in the world can be.

Alma Tadel, 8. a

Dreamy, curious, stubborn

Who loves books and knowledge.

Who feels confused and happy.

Who needs love and
understanding.

Who gives everything to those
who are worth it.

Who fears pain, misery and
famine.

Who would like to see the world
in peace.

Who is resident of a loving home.

Alma Tadel, 8. a

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

SLOVENŠČINAGZSUDGFRKITVCGHDFSVD EUZGMATEMATIKAZHFZFUTFRDJUFZJIFTIZ6ZDRAVNI
KVDUZJGFUIDGFTMETULJGUZJGFIDT ZT7UIGFTUZJTZFRAVTOHJGBBOŽIČEKUFGDUIRGFERUIGF
UIGFRUZGBANANAHJDGFEREOKJABOLKOGFDSVUZJGFVZJGFRVUZJDEHNIKAHUKDEFSWGUSI
GFEIWTJKGUIKGDVCJHGDUJLJUBEZENUIHFJDGKUŽAGDSFJKHUHUIRPESBUFDGZGVFKLOBASA
FUTWFDUZWFRSZJOKHDSFUIREGZUOBOAGZCFGUZTRGZUHZHUHJVESELJEHUIDFGUIGRFGHG
VGHDHVALAGUDGEZIPROSIMGUJRGU7GUZREFGGFSLADOLEDHJRGFUIEGGUIGFŠOLAHFIKRH
UEHUIBOROVNICAUGDU

Liana Mali, 6. a

Poišči besede, ki so navedene pod tabelo:

T	A	B	L	A	B	O	Ž
N	B	C	V	I	U	T	I
A	R	Ž	S	A	C	V	A
L	O	E	O	R	I	A	C
I	R	V	K	A	K	C	I
V	A	A	O	Ž	A	I	V
N	K	A	S	O	I	T	A
I	L	I	A	P	K	P	K
K	O	K	O	Š	V	P	O
O	D	B	O	J	K	A	R

- biser
- bucika
- sok
- tabla
- kos
- odbojkar
- nalivnik
- avto
- kokoš
- požar
- Eva
- rokavica
- rak

Eva Pivk, 6. a

NE VESTE, KATERI ŠOLI BI ZAUPALI SVOJEGA PRVOŠOLČKA?

- Šola, ki stremi k odličnosti
- Več kot 150-letna tradicija
- Vrhunski rezultati na nacionalnem preverjanju znanja
- Vrednote: sodelovanje, sožitje, strpnost, sprejemanje drugačnosti, dobrodelnost...

- Nosilka naziva Kulturna šola za obdobje od leta 2014 do 2017
- Sodelovanje pri nacionalnih projektih Unesco, Eko in Zdrava šola, v mednarodnih projektih, izmenjavi učencev...
- Vrsta uspešnih nekdanih učencev, ki nas s ponosom obiščejo
- Sproščeno vzdušje in dobri odnosi med učenci in z učitelji

OŠ Ledina
Komenskega ulica 19
Ljubljana
Spletna stran: www.o-ledina.si
Elektronski naslov: info@o-ledina.si

VSE TO IN ŠE VELIKO VEČ JE NAJBOLJŠA ŠOLA V MESTU - OSNOVNA ŠOLA LEDINA.